

1598

התקשרות

מצורף גם
לשבועון
כפר חב"ד

308364 / Halberstam Chaim b.

י"ג ניסן תשמ"ט

**להוסיף שעות בעבודה? כך תבדקו אם זה יועיל או יקלקל
אור וחיות**

**חיפוש עבודה צריך להיות מתוך גישה אכפתית
מכתב מבואר**

**'יהודי של תורה' גם בעסק, זהו המתכון לברכת ה'
התועדות עם הרבי**

03

כדי ללמוד תורה כראוי צריך להפנים שיהודי הוא מרומם מענייני העולם; גם בעת השהות בעסק צריך להיות ניכר על האדם שהוא 'יהודי של תורה' • **התוועדות עם הרבי**

04

התבוננות במהותה של מצוות ברית מילה, תלמד אותנו על משמעות עבודת השם האישית של כל אחד מאיתנו, וגם תיתן לנו מסר מעודד לימים בהם קשה לנו לעורר את הנשמה האלוקית שבתוכנו • **שיעור בלקוטי שיחות**

12

יחד עם העובדה שמקור הפרנסה הוא בברכת ה', כדי להביא פרנסה הביתה צריך לעסוק בכך באופן ממשי, ולהשקיע מאמץ בחיפוש עבודה ובאופן אכפתי; התנהלות מסודרת בענייני פרנסה ובכלל, היא התואמת לצד הקדושה ולא להפך • **מכתב מבואר**

14

למה צריך לצאת לעבוד אם הפרנסה קצובה מראש? איך מתכננים נכון את העסק? ומדוע עודף התעסקות רק מקלקל? – היחס הנכון בין ברכת ה' וה'השתדלות' המעשית הנדרשת מן האדם • **אור וחיות**

„וברכך ה' אלוך בכל אשר תעשה”. האיוון הנכון בין ברכת ה' ובין 'השתדלות' האדם עבור פרנסתו, זהו אחד הנושאים שמעסיק רבות כל אחד ואחת מאיתנו.

במדור 'אור וחיות' נלמד רעיון יסודי בנושא, מתוך מאמר של הרבי הצמח צדק. המאמר שופך אור על כלל הנושא, ומביא מסקנות ברורות על החובה לצאת לעבוד מחד, ועל המיון הנכון הנדרש מאידך.

במדור 'מכתב מבואר' נפגוש את המענות הברורים של הרבי על החובה לחפש עבודה באופן ממשי ובאופן אכפתי, ועל שלילת ההנהגה באופן בלתי מסודר בהקשר זה ובכלל.

במדור 'התוועדות עם הרבי' נלמד שיחת קודש בקשר למשנה בפרק השבועי בפרקי אבות, שאף היא מתקשרת לנושא ומבהירה את הרף הנדרש כדי לזכות לברכת ה' "בכל אשר תעשה".

השיחה במדור 'שיעורים בלקוטי שיחות' הוקדשה למצוות ברית מילה המוזכרת בפרשת השבוע, ובה נלמד על המהות הפנימית של המצווה. הלקח לחיים שנוכל להפיק מכך, יכול להפוך ל'להחיות' גם את הרגעים בהם אנו חשים קושי לעבוד את ה' לרגעים מכוננים.

למנוי דיגיטלי ל'התקשרות':
chabadisrael.co.il/alonichabad

עת לדעת – 11 • פרקי אבות – 13 •
וארט חסידות – 16 • לוח חב"ד – 18 •
שניים מקרא – 19 • זמנים ושיעורי השבוע – 32

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו
יו"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונב
עורך ראשי: שלום בלוי עריכה: הרב יוסף יצחק מרגליות
מו"ל: המרכז לעזרי שלוחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד
ISSN 7474-0793 • גיליון 1598
לתגובות, הערות וחומרים לפרסום: HitkashrutEdit@gmail.com
התמונות מפורסמות באדיבות חברת JEM ותורנתו נתונה להם

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד
לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר רבי
מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
צוקוללה"ה נב"מ ז"ע

שיחת יום שמחת תורה תשכ"ה
(תורת מנחם חלק מא, עמוד 131)

התוועדות עם הרבי

"התקן עצמך ללמוד תורה": כדי ללמוד תורה כראוי צריך לזכור קודם כל שיהודי הוא "מרומם" מענייני העולם והגבלותיו

דברים אמורים - לאחר שהתפלל, ולאחר שלמד שיעור קבוע בתורה, כמאמר רז"ל "מבית הכנסת לבית המדרש", ורק לאחר זה צריך לקיים גם את "הנהיג בהן מנהג דרך ארץ" ולעסוק בענייני פרנסה.

ובזה גופא, עליו לבדוק ולוודא קודם כל שהעסק בענייני העולם הוא על פי שולחן ערוך, שאין בו שום חשש מעניין של גניבה וגזלה או השגת גבול וכו', ורק אז מקיים הוא את ההוראה ש"אין סומכין על הנס", ועוסק בהתאם לזה בענייני העולם בדרך הטבע.

כאשר פועל באופן כזה, הרי עבודתו היא באופן של "בכל דרכיך דעהו". כלומר: עבודת השם שלו היא לא רק בשעת התפילה ולימוד התורה, אלא גם בשעה שעוסק בענייני העולם. גם כאשר נמצא הוא בעבודה, ניכר עליו שהוא "יהודי של תורה" שהנהגתו היא על פי שולחן ערוך, ומקיים הוא את הוראת חז"ל "ואהבת... שיהא שם שמיים מתאהב על ידך", על ידי זה שכל רואיו יכירו שזוהי הנהגה הראויה המביאה לידי צדק, יושר ושלום.

ועל ידי זה זוכה לברכתו של הקב"ה: "וברכך ה' אלוקיך בכל אשר תעשה". כלומר: "בכל אשר תעשה", מבלי הבט על כמות העשייה אם היא רבה או מועטה. כיוון שישנה 'אחיזה' בעשייה בדרך הטבע, והעשייה היא על פי שולחן ערוך, אזי שורה בה ברכתו של הקב"ה.

וזהו העניין של "התקן עצמך" - שיהודי מתקן את עצמו להיות במעמד ומצב שלמעלה מהעולם, מצד זה ש"אתה בחרתנו... ורוממתנו כו".

ואז נעשה ראוי "ללמוד תורה" באופן "שאינה ירושה לך". כלומר: הוא אינו מסתפק בשייכות לתורה באופן של "ירושה", אותה זוכה כל יהודי לקבל באופן שווה מלמעלה, אלא מוסיף בלימוד התורה באופן של עבודה ויגיעה בכוח עצמו, "שתהיו עמלים בתורה".

אמרו חז"ל [בפרק שני של פרקי אבות] "התקן עצמך ללמוד תורה, שאינה ירושה לך".

כדי שהאדם יוכל ללמוד ולהבין את התורה כראוי, ולכוון בלימודו לאמיתתה של תורה, צריך הוא קודם כל להתקין את עצמו ("התקן עצמך"), כלומר, שהוא עצמו יהיה דבר מתוקן.

בנוסף ברכת התורה, לפני שאומרים "ונתן לנו את תורתנו" מקדימים ואומרים "אשר בחר בנו מכל העמים". ההקדמה לכך שיוכל להיות "נתן לנו את תורתנו" היא הבחירה של הקב"ה, אשר פעלה שבני ישראל יהיו שונים מכל העמים.

הבחירה של הקב"ה בבני ישראל - "אתה בחרתנו", קשורה ומתבטאת בכך ש"רוממתנו". בני ישראל הם "מרוממים" למעלה ממציות העולם, למעלה מן הגוף וכל ענייניו.

אם מגיע מישהו וטוען שצריך להתחשב בענייני הגוף, כיוון שהנשמה אינה יכולה לפעול בעולם בלי הגוף, וממילא, טוען הוא, צריך להתנהג כ'אדם מן היישוב': קודם כל עליו לאכול ולשתות כמו שצריך, לישון שבע או שמונה שעות ביום, לקרוא את ה'עיתון' וכו', ובזמן הפנוי שנותר לאחר זה יוכל לפתוח ספר וללמוד;

בזמן הלימוד הוא יעיין ב"קיצור שולחן ערוך", ואם הוא "למדן" - לא ישתמש בקיצור שולחן ערוך המתורגם לשפת המדינה, אלא בקיצור שולחן ערוך המקורי בלשון הקודש... ואם הוא למדן גדול יותר - יעיין גם בשולחן ערוך של רבינו הזקן, בשולחן ערוך של הבית יוסף, בטור, בגמרא וכו'; אבל כל זה, רק לאחר שצורכי גופו הם בשלמות הרצויה לו.

על כך אומרים לו: עליך לדעת ש"אתה בחרתנו... ורוממתנו כו" - יהודי הוא למעלה מהעולם והגבלותיו!

הן אמת שצריך לעסוק בענייני העולם עבור הפרנסה, כי הלא "אין סומכין על הנס", אבל, במה

למה זה כואב?

הפרשה שלנו עוסקת בנושאי טומאה וטהרה, אך דווקא בין הדינים הללו מופיעה אחת המצוות היסודיות בחיים היהודיים - ברית המילה.

הפרשה פותחת בהלכות טומאת יולדת, מפרטת כמה זמן נמשכת טומאתה של האם היולדת ואילו קורבנות היא צריכה להקריב לאחר הטהרות. בתוך פירוט דיני טומאת היולדת, התורה מקדישה פסוק אחד, כביכול מובלע, למצוות ברית המילה¹:

דבר אל בני ישראל לאמר: אשה כי תזריע וילדה זכר, וטמאה שבעת ימים כימי נדת דווחתה תטמא. וכיום השמיני ימול בשר ערלתו.

באופן כמעט אוטומטי, ברית המילה מתחברת אצלנו לאברהם אבינו, שבגיל תשעים ותשע מל את עצמו ואת בני ביתו. הסיפור המלא מסופר בתורה כבר בפרשת לך לך, והוא גם מלווה אותנו בכל טקס ברית מילה של תינוק יהודי שנכנס "בבריתו של אברהם אבינו". גם דרשנים רגילים לעסוק בברית המילה בהקשר של חיבור הילד היהודי כחוליה בשלשלת הדורות.

אלא שבאופן מעניין, דווקא הפסוק בפרשה שלנו, שמופיע בהקשר אחר לגמרי, הוא המקור המחייב למצווה. כפי שמדגיש ומסביר הרמב"ם²: "אין אנו מלין מפני שאברהם אבינו עליו השלום מל עצמו ואנשי ביתו, אלא מפני שהקדוש ברוך הוא ציווה אותנו על ידי משה רבינו שנמול כמו שמל אברהם אבינו עליו השלום".

בהקשר הזה נעסוק הפעם במשמעויות שמאחורי מצוות ברית המילה. לא במשמעות ההיסטורית, אלא דווקא בצד האינדיבידואלי יותר, בברית המילה ככריתת ברית אישית וקשר עמוק של כל יהודי עם הקדוש ברוך הוא.

את העיון במשמעות המצווה נפתח בשאלה פשוטה ומעוררת מחשבה:

מדוע קשור עניין חברית מילה בדבר הגורם "צער דינוקא" [צער לתינוק]?

ובפרט שהשמחה הוא עיקר בעבודת השם, וכמו שכתוב "עבדו את השם בשמחה"³. ואם כן, למה

1. ויקרא, יב, ב-ג.
2. פירוש המשניות, חולין, ז.

א. כתובות ח, א. ועד שי"א (אבודרהם ברכות שער ג. הגהמ"י מילה פ"ג ה"ג בשם י"מ. ועי' תוס' סוכה מז, א ד"ה העושה) שמתעם זה אין מברכין שהחיינו במצות מילה.
ב. תהלים קב, ב. וראה רמב"ם סוף הלכות לולב.

שיעור בלקוטי שיחות

בריתי בבשרכם

התבוננות במהותה של מצוות ברית מילה, תלמד אותנו על משמעות עבודת השם האישית של כל אחד מאיתנו, וגם תיתן לנו מסר מעודד לימים בהם קשה לנו לעורר את הנשמה האלוקית שבתוכנו.

השיחה המלאה – בלקוטי שיחות, חלק י, שיחה שנייה לפרשת לך לך

אפילו חלקית, כדי למנוע את הכאב - וההכרעה לשלילה.³

האם הדרך לבסס את הקשר בין הרך הנימול לקדוש ברוך הוא חייבת להיות מלווה בתחושות של כאב וצער?

"כניסת נפש הקדושה"

כדי למצוא את התשובה, ניכנס לעומק המחשבה בחסידות על מהותה של מצוות ברית המילה והקשר שנוצר בה בין הנימול לבין הקדוש ברוך הוא. ואת זאת נעשה, באופן מפתיע, דווקא בציטוט מתוך שולחן ערוך של אדמו"ר הזקן, בהלכות נטילת ידיים:

גַּמְרָא וְעַקְרָא כְּנִיסַת נֶפֶשׁ הַקְּדוּשָׁה בְּאֶדָם הוּא בִּשְׁלֹשׁ עֲשָׂרָה שָׁנִים וְיוֹם אֶחָד לְזָכָר, וְשִׁתִּים עֲשָׂרָה לְנִקְבָּה, שְׁלֹשָׁן נְתִיבֵי אוֹ בְּמִצְוֹת מִן הַתּוֹרָה, וְנִעְשׂוּ בְּנֵי עֲנָשִׁים.

וְתַחֲלֵת כְּנִיסַת נֶפֶשׁ זוֹ הַקְּדוּשָׁה הִיא בְּחֻנּוֹךְ לְתוֹרָה וּלְמִצְוֹת, שְׂחִיבֵי חֻמִּים לְחַנֵּךְ, גַּם בְּמִצְוֹת מִיָּלָה.

הנושא שבו מופיעים הדברים הוא נגיעה באוכל לפני נטילת הידיים של הבוקר. השאלה היא האם אדם שנגע באוכל בידיים טמאות מטמא את האוכל, ואדמו"ר הזקן מסביר שזו בעצם תמונת ראי: רוח הטומאה מחפשת להידבק דווקא לאדם ששורה בו נשמה קדושה. לכן, מרגע שהנפש הקדושה מתחילה להיכנס לגוף האדם, צריך להיזהר שלא יגע באוכל ללא נטילת ידיים. התהליך מושלם כבר המצווה, אבל מתחיל כבר בברית המילה.

נתעכב על המשפט האחרון, וננסה להבין מה הוא אומר:

האדם מורכב מגוף ונפש. מרקמות בשר, עצמות ומערכות עצבים וכלי דם, וכמובן, מנשמה. זוהי נפש רוחנית, הכוללת מערכת של רצונות, תובנות ורגשות, השוכנת בגוף ומפעילה אותו. ועל כך נוסיף את מה שיודע כל מי שלמד בספר התניא, שקיימות בכל אחד מאיתנו שתי מערכות נפשיות שונות ומקבילות: הנפש הבהמית והנפש האלוקית.

הגוף הגשמי, שאותו מפעילה ומנהלת הנפש

נצטוונו מהקדוש ברוך הוא לעשות מצווה גדולה וחמורה זו דווקא באופן של צער, הפך עניין השמחה!?

בדיחה יהודית אומרת שברית מילה היא טקס שבו "אחד בוכה וכולם שמחים"... לאמרה הזו יש צד רציני ביותר שדורש מאיתנו לחשוב: מדוע באמת זה ככה?

כולנו יודעים כמה ברית המילה היא מצווה יסודית, שמבטאת ומסמלת את עצם הקשר היהודי בין הדורות ובינינו לבין הקדוש ברוך הוא. זוהי האות בבשרנו, בצורה המוחשית ביותר, על היותנו יהודים. רבותינו הראשונים מסבירים עד כמה המצווה הזו מהותית כתשתית לכל החיים היהודיים, ובחסידות במיוחד מוסיפים לכך עוד אור מיוחד.

לצד זאת, אנחנו יודעים גם עד כמה עקרוני לעבוד את השם ולקיים את המצוות מתוך שמחה, חיוניות ולב טוב. "עבדו את השם בשמחה", אומרת התורה, וחז"ל מאריכים להסביר את חשיבותה של השמחה בחיי עבודת השם. כפי שכותב הרמב"ם, אותו ציטט הרבי פעמים רבות מספור: "השמחה שישמח אדם בעשיית המצווה ובאהבת הא-ל-שציווה בהן, עבודה גדולה היא".

אם כך, איך זה שמצווה כל כך חשובה כרוכה בכאב פיזי ובסבל של התינוק?

הלא היינו מצפים שכלל שהמצווה תהיה חשובה יותר, כך השמחה בקיומה תהיה גדולה יותר. ראו באיזו שמחה יהודים מכניסים ספר תורה לבית הכנסת, באיזו התרגשות עולים לתורה בבר המצווה ומניחים תפילין לראשונה, באיזה אושר בעיניים הילדה מדליקה נר שבת בפעם הראשונה - ואכן גם באיזו שמחה של מצווה עורכים ההורים את ברית המילה של בנם. אז מדוע הברית עצמה צריכה להיות כואבת?

אם נעיין בספרות ההלכה, נראה שהכאב הוא לא נזק סביבתי אגבי, תוצר לוואי של הברית בבחינת 'מה לעשות שזו כואב'. אדרבה, הכאב הוא חלק בלתי נפרד מהליך המצווה. דוגמה אחת לכך היא הדיון בספרי השו"ת בשאלה האם ניתן לבצע את הברית בהרדמה, מלאה או

ג. ובכללות - אדרבא מצוות מילה "קבלו עליהם בשמחה" ובשמחה גשמיית - "שעושיין משה" (שבת קל, א. ובפרש"י).
ד. ראה רמב"ם סוף הל' מילה.

3. ראו בהרחבה יותר בגוף השיחה, סעיף ו ובהערות.
4. מהדורא בתרא, ד, ב.

להתאחדות והתעצמות למציאות אחת, שאז ניכרת ונראית פעולתה של הנשמה בגוף.

מה שאין כן כשהעובר במעי אימו - עם [זה] שכבר ישנה בו הנפש דקדושה, בכל זאת, נשמתו זו טרם "נכנסה" ונתאחדה בגופו.

כניסתה הפנימית של נפש הקדושה בגוף והתחברותה הגלויה, הרי היא נפעלת וניכרת דווקא על ידי ברית המילה, מפני שנעשה אז "בריתי בבשרכם לברית עולם" - שהברית עם הקדוש ברוך הוא טבועה וחתומה בבשר הגוף הגשמי.

"כניסת נפש הקדושה" היא לא רק כניסה, אלא סנכרון. הנפש הקדושה נמצאת באדם עוד לפני הברית, ואפילו לפני הלידה בכלל. אבל אלו שני מצבי חיים שונים לחלוטין.

את המצב לפני הברית אפשר לדמות לשני אנשים הרחוקים אחד מהשני מרחק שנות אור, שאולצו מכורח הנסיבות לשהות יחד במרחב אחד. אולי כמו שני אנשים זרים שמוצאים את עצמם יחד במעלית, כשכל אחד מכונס בעצמו ואינו יוצר תקשורת עם העומד לידו, ומחכה שהשהות הכפויה תסתיים.

הגוף הוא סוג של מכונה חומרית, וכמו כל בעל חיים הוא דואג אך ורק לאינטרסים של עצמו. הוא רוצה לחיות, הוא רוצה שיהיה לו טוב, וכל השאר פשוט לא מעניין אותו. הוא אטום לגמרי מכדי לשמוע על משמעות רוחנית בכלל, ועל מטרות אידיאולוגיות של עבודת השם בפרט. לעומת זאת, הנשמה היא קדושה ורוחנית, ולא מעניין אותה דבר מלבד עבודת השם ודבקות בו. היא לא מסוגלת להבין מושגים אנוכיים כמו 'אני רעב', 'יש פה אנשים מעצבנים', 'מה יוצא לי מזה' או 'האם זה נעים לי'.

אלה תנאי הפתיחה של שתי הנפשות ששוכנות יחד באותו גוף. אם נחשוב על זה עוד קצת, נבין את חוסר היכולת של הנשמה לשכון בצורה נוחה ונעימה בגוף, ובעצם את חוסר היכולת שלה

הבהמית, הוא הביטוי לחיים הגשמיים והארציים. לעומת זאת, הנשמה האלוקית מבקשת לעבוד את השם ולחיות חיים רוחניים. כל חיינו הם למעשה ניהול המאבק בין שתי הנפשות, שמושכות כל אחת לכיוון מנוגד.

ומה שאנו מגלים בדברי אדמו"ר הזקן זה שהנפש הקדושה מתחילה את הכניסה לתוכנו בברית המילה. ועל כך אפשר לשאול: למה הכוונה? איזו 'כניסה' מתחילה להתרחש דווקא בברית המילה?

נשאל בצורה מפורטת יותר: האם כבר בברית המילה יהודי הופך להיות קדוש, לומד תורה ומקיים מצוות? ואפשר לשאול מהכיוון ההפוך: וכי הקדושה לא טבועה בנשמתו של היהודי עוד בהיותה 'למעלה', עוד לפני שהוא יוצא לאוויר העולם ולפני שהוא נכנס לברית?

נקרא את השאלה בלשוננו של הרבי:

לכאורה אינו מובן:

גם קודם לידת התינוק, בהיותו עוד במעי אימו, "מלמדין אותו כל התורה כולה". הרי שגם טרם היוולדו נמצאת בו נפש הקדושה, שהיא היא הלומדת את "כל התורה כולה".

ואיך יתאים זה עם המובא לעיל שתחילת כניסת נפש הקדושה היא בעת הברית מילה, שהוא יום השמיני ללידתו?

איך אפשר לומר שהנפש האלוקית נכנסת ומתחברת ליהודי רק בעת ברית המילה? הלא יהודי מעצם היותו הוא בעל נשמה קדושה, עוד לפני שהוא בא לעולם.

הגמרא מלמדת אותנו שכבר בחודשי ההיריון, מלאך יושב עם התינוק כשהוא בבטן האם ולומד עימו את כל התורה כולה. אילו לא הייתה לאותו עובר נשמה 'שלו', הוא לא יכול היה לעסוק בתורה בכלל. כך שברור שהנפש האלוקית היא חלק מאתנו עוד הרבה לפני הברית, ולמעשה עוד לפני שנולדנו בכלל.

אם כן, עלינו להגדיר מחדש את משמעות "כניסת הנפש" עליה מדבר אדמו"ר הזקן:

והביאור בזה:

"כניסת נפש הקדושה" פירושה חיבור פנימי של הנשמה עם הגוף, ועד

ה. נדה ל, ב.

ו. ואדרבא - אז היא במצב נעלה יותר, שהרי עדיין אין נפה"ב המבבלה - כמבואר בסנה' (צא, ב).

ז. בראשית יז, יג.

להשפיע עליו בכלל.

הנשמה אומנם נמצאת שם, שוכנת באדם עוד בהיותו עובר במעי אימו. אבל זה כמו שני אנשים שמדברים שפות שונות לגמרי. כמו יהודי צדיק עובד השם שנכלא במרתפי המשטרה החשאית הקומוניסטית, ומוצא את עצמו בתא אחד עם עבריין כבד.

לפני שהנשמה ירדה לגוף, היא והגוף חיו בשני יקומים מקבילים שלא יכולים להיפגש לעולם. גם כאשר הקדוש ברוך הוא הוריד את הנשמה ממקומה מתחת כיסא הכבוד אל תוך הגוף הגשמי, הם ממשיכים כל אחד בשלו. בעוד הנשמה עסוקה בדבוקתה בהשם, בלימוד כל התורה כולה מפי מלאך, הגוף עסוק בלאכול ולשתות ולקיים את עצמו. הגוף בשלו, והנשמה בשלה.

התפנית מתחוללת בעת ברית המילה. רק אז קורה משהו מיוחד: "תחילת כניסת הנפש הקדושה לגוף". יש כאן פריצת דרך ושבירת מסך. הגוף והנפש מתחילים להסתכרן. ברית המילה מעניקה למעשה לגוף פתיחות להסתכרנות עם הקדושה. אפשר לדמות זאת ל'חיישני רוחניות' שהגוף מקבל באמצעות קיום המצווה. הגוף כאילו מתנער ו'עושה מקום' לנפש האלוהית ומאפשר לה לשבת לידו.

בלשונו של הרבי, זהו תחילתו של "**חיבור פנימי**". זו כבר לא שהייה במקום אחד של שני כוחות שלא מדברים ביניהם, אלא התחלה של מסע ארוך של תקשורת בין הנשמה לגוף, של השפעה ועבודה משותפת.

המשמעות של התובנה הזו משליכה על תפיסת החיים שלנו, על השאלה 'מה זה אומר שיש לי נשמה יהודית' ומה המטרה של כל חיי עבודה, השם וקיום המצוות שלנו בעולם הזה. למעשה, היא מגדירה מהי ה"ברית" שלנו עם הקדוש ברוך הוא.

עוד טרם ירידתה של הנשמה לחיות בתוך הגוף, היא הייתה דבוקה בהשם ושקועה אך ורק בלעבוד אותו. אך הקדוש ברוך הוא לקח את הנשמה הקדושה הזו, ושלח אותה לעולם החומרי והגשמי, בשביל משימה חשובה: כדי שהיא והגוף יסתדרו ויחיו **יחד**. וכדי שזה יקרה, הגוף הגשמי של יהודי חייב להיות בעצמו 'קדוש', כדי שהנשמה תוכל לרתום אותו לאינטרסים שלה, לעבודת השם.

כלומר, כל הרעיון בעבודת השם הוא לסנכרן ולחבר בין הנשמה הקדושה לגוף, וזה אפשרי רק כאשר קיום התורה והמצוות הוא לא 'עניין' של הנשמה בלבד, כי אם עבודה משותפת שבה גם הגוף נוטל חלק, ובכך הוא מתקדש ומסתגל ל'לחיות' יחד עם הנשמה. לא קוראים לנו להילחם בגוף, להתגבר עליו, להתמודד עם המגבלות הגופניות והחומריות שלנו - אלא להפך, לחבר גם את הגוף אל השם ואל הקדושה.

הפלא הזה מתחיל להתרחש בברית המילה. כל יהודי הוא קודש קודשים, כי בתוכו נמצאת נשמה קדושה. אך הנשמה הזו לא מתחילה להגשים את המטרה שלשמה הגיעה הנה. עד ברית המילה, הנשמה היא כמו תייר מארץ זרה שמגיע לארץ בה המנטליות שונה והשפה לא מוכרת. הברית היא המצווה הראשונה שמשתפת גם את הגוף בקדושה. היא כמו המקומי הראשון שמאיר פנים לתייר, משוחח איתו בשפתו ומסייע לו למצוא את הדרך למלון שלו.

ברית הרוח והבשר

את אותה תובנה שראינו בהקשר הפרטי של כל נשמה מול הגוף של 'היהודי שלה', אנחנו נראה במבט כללי יותר - כאשר אנחנו מנסים להבין מה משמעות הברית בין יהודי לקדוש ברוך הוא בברית המילה, בהשוואה לברית הכללית שכרתנו עם השם כעם שלם במעמד מתן תורה.

נקרא את הדברים תחילה בלשונו של הרבי:

הברית שכרת הקדוש ברוך הוא עם בני ישראל בסיני ובערבות מואב הייתה גם עם אלו שלא היו נוכחים שם בגופם, כי אם בנשמתם. וכמו שכתוב: "כי את אשר ישנו פה [עימנו עומד היום לפני ה' אלוקינו] ואת אשר איננו פה עמנו היום". ומבואר בפרקי דרבי אליעזר^ט, שכריתות ברית זו הייתה גם עם הדורות שעברו וגם עם הדורות העתידין לבוא.

היינו, שכריתות הברית הייתה עם הנשמות, שכולם היו שם באותו מעמד.

יתרה מזו: אלו שהיו נוכחים שם בגופם,

ח. דברים כט, יד.

ט. פמ"א. שמו"ר ספכ"ח. תנחומא נצבים ג. זח"א צא, א. זח"ב פג, ב. ת"ז תמ"ט (פז, א).

ויחיו אי פעם לאורך ההיסטוריה נכחו במתן תורה. שוב: הגוף הוא רק 'כלי עבודה', אבל לא אתו עושים את ההסכם. זה היה אירוע לנשמות בלבד, ולכן הוזמנו אליו והשתתפו בו כל הנשמות היהודיות כולן. הגוף הספציפי שלתוכו נשלחה נשמה זו או אחרת, הוא לא הסיפור כאן.

אפילו עם מי שכן נכח בגופו במעמד מתן תורה, כריתת הברית הייתה ברית עם הנשמה שלו ולא עם הגוף הבשרי שלו. כאשר הנשמה נמצאת בתוך הגוף היא רואה דרך העיניים, שומעת דרך האוזניים ומבינה על ידי אותות חשמליים במוח. אבל מובן לכל שלא הבשר הפיזי הוא זה שמבין. הגוף הוא בסך הכל כלי, שבתוכו ודרכו פועלת הנפש. ולכן, גם יהודי שעמד בגופו למרגלות הר סיני ושמע באוזניו הגשמיות את קולו של השם - זו הייתה בסך הכול המעטפת שהכילה את התוכן האמיתי, שהוא הברית הרוחנית עם הנשמה שלו.

אילו הייתה לנו רק הברית של מתן תורה, היינו מסתכלים וחווים באופן כזה את המצוות כולן: אכילת מצה היא לא תנועה של הלסת ושל שרירי הקיבה, אלא מעשה שמבטא ציות לדבר השם ומסמל את זיכרון היציאה ממצרים. הנחת תפילין איננה כריכת עור על הגוף, כי אם שעבוד המוח והלב לקדוש ברוך הוא. הדלקת נרות שבת אינה תנועה מכנית של אצבעות הידיים, אלא זיכרון של בריאת העולם בשישה ימים על ידי השם ומנוחת הבורא ביום השביעי.

וכך כל מצווה היא התקרבות נפשית של האדם אל הקדוש ברוך הוא, ובצד השני: עבירה פוגמת בקשר ויוצרת ריחוק בין הנשמה היהודית לבין השם. הגוף יכול לסייע לקיים את המצוות או להפריע ואף לשמש כלי לעשיית עבירות, חלילה - אבל הוא תמיד 'צד ג', הוא לא חלק מהברית.

במובן הזה בדיק, ברית המילה מוסיפה ממד חדש ושונה בקשר של היהודי עם השם:

כל המצוות עניינם לחבר את האדם המקיימן עם הקדוש ברוך הוא המצווה, אבל אין חיבור זה ניכר בגוף המקיים המצווה; מה שאין כן במצוות מילה. ויתרה מזו: כל עניין המצווה הוא שהשינוי על ידי בריתו עם הקדוש ברוך הוא יהא ניכר בבשר הגוף.

ובזה גדלה מעלתה של כריתת הברית דמילה, אשר עניינה להיות "בריתי

הרי גם הם באו ב"ברית" רק בזה ששמעו את דברי הברית מפי משה. דעם היות שהשמיעה נתפסת באוזן, אחד מאיבריו הגשמיים של האדם, מכל מקום, אין האוזן אלא בחינת אמצעי שעל ידו 'שומעת' הנשמה בכוח השמיעה הרוחני שלה, ומקבלת את הדבר הנשמע.

ומובן מזה, שכריתות הברית הייתה בעיקר עם נשמותיהן של ישראל.

הברית של מתן תורה היא ברית עם הנשמה שלנו. הגוף הוא רק 'שק' של בשר ועצמות, שאי אפשר לנהל איתו שום שיח רוחני. רק הנפש, כישות רוחנית עם תודעה ורצונות, תבונה ורגשות, היא צד לברית הזו.

אפשר פשוט לפתוח את המסמך המכונן של הברית הזו, ש'עשרת הכללים' שלו נאמרו בסיני והפרטים שלו פורטו אחר כך בכל התורה, ולהבחין כי אכן מדובר בברית נשמתית: זה מתחיל ב"אנוכי השם אלוהיך", מצוות האמונה בהשם, עובר בשלילת עבודה זרה, ובהמשך לזה כל התורה והמצוות שנועדו כולן לקרב את האדם אל השם.

יהודי שמעוניין לקיים את הברית, צריך קודם כל להאמין במציאותו של השם, לקבל על עצמו לעבוד אותו, לאהוב אותו, לרצות להתקרב אליו, לדעת שהתורה ניתנה מסיני, לציית להוראותיה ולמלא אותן בשמחה.

קיום מלא של המצוות כולל לא רק את המעשה הפיזי, אלא גם ובעיקר תהליך נפשי. ללמוד, להבין ולהפנים את משמעותה של כל מצווה ככזו שמקשרת אותנו אל הבורא. מה מזכירה לנו השבת ומדוע אנו מברכים על האוכל, וגם במצוות שבין אדם לחברו - להבין את השליחות אותה קיבלנו מהשם להוסיף אור, טוב וחסד בעולם.

בברית הזו, הגוף הוא במקרה הרע מכשול אפשרי, ובמקרה הטוב כלי שאפשר להשתמש בו כדי לעשות את רצון השם. מכיוון שהנשמה נמצאת בגוף, וכדי לקיים את המצוות היא זקוקה לראש ולב, לידיים ולרגליים, עלינו לדאוג שהגוף לא יפריע למשימה ואולי אפילו יסייע לנו בהשגתה. אבל זה לא משנה את העובדה היסודית: הברית היא בין הנשמה לבין השם.

זה מסביר היטב את המדרש המפורסם של חז"ל שאומר שכל הנשמות של כל היהודים שחיו

בבשרכם לברית עולם, ש(גם) **בשר הגוף** **הגשמי** **יתקשר בברית עולם עם הקדוש ברוך הוא.**

וזהו כל עניינה של מצוות מילה:

בהיות התינוק בן שמונת ימים, בעת שמושלל עדיין מכל עניין של דעת והבנה והשגה, מצד גילוי הנשמה וכוחותיו הרוחניים הרי אינו שייך ליכנס בברית עם הקדוש ברוך הוא.

ובכל זאת הטילה התורה עליו¹ להיות נימול בגיל זה. לפי שכל עניין הברית מילה הוא שבשר הגוף הגשמי שלו יתקשר בברית עם הקדוש ברוך הוא - וזה ייתכן גם, ועוד יותר, בתינוק בן שמונה ימים.

ברית מילה במהותה היא פעולה פיזית, ללא כל ממד 'נפשי'. היא לא משנה משהו באישיות של יהודי ולא מלמדת כלל האם הוא עובד השם או שהוא יהודי שרחוק מהתורה והמצוות. מה כן יש בברית מילה? - שינוי פיזי ממשי, חותמת ו'סימן היכר' בגוף הגשמי של יהודי על היותו יהודי.

כאן מתברר שהקדוש ברוך הוא מעוניין בכך שגם הגוף הגשמי עצמו, מה שנראה לנו כבשר ודם ותו לא - גם הוא יהיה חלק מהברית, צד להסכם עם הקדוש ברוך הוא. לא רק ככלי או אמצעי לביטוי קשר נפשי, אלא כעניין עיקרי ועצמאי. השם רוצה שגם לגוף הפיזי עצמו יהיה 'ייצוג' בהסכם הזה, שנוכל לזהות יהודי כמחובר להשם לא רק כאשר נסתכל על האישיות שלו ועל דרגתו בעבודת השם, אלא גם ברובד הגשמי של גופו!

אם קודם דיברנו על ברית המילה כפעולה שמאפשרת את כניסתה של הנפש האלוהית 'לחיות' ולמצוא את מקומה והשפעתה בתוך הגוף - כעת אנחנו מבינים זאת בצורה עמוקה יותר, כדבר העומד בפני עצמו: גופו של יהודי קשור בעצמו עם הקדוש ברוך הוא, ולכן הוא עצמו יכול להפוך לקדוש גם בלי קשר לנשמה. להפך, קדושתו היא זו שמאפשרת את גילויה של הנשמה בו.

ברית המילה מייצגת את הצד הנוסף בהסכם בינינו לבין הקדוש ברוך הוא. זוהי "ברית **בבשרכם**". וזה הרעיון של ברית המילה, לתת לגוף מקום עצמאי משלו במרחב הקדושה. הקדוש ברוך הוא רוצה להיות קשור עם יהודי בכל מצב, לא רק בשעות התעלות רוחניות ולא רק בבית הכנסת. השם רוצה שהקשר שלו עם כל יהודי יהיה עמוק כל כך, עד שגם החיים **החומריים** של יהודי ייקחו בו חלק.

זה גם מסביר לנו מדוע את הברית עורכים לתינוק כה קטן, כשהוא חסר אישיות, הבנה ותודעה שלמה. איזה מין הסכם זה, כאשר אחד הצדדים הוא תינוק בן שמונה ימים שלא יודע בין ימינו לשמאלו?

והתשובה היא: כי זה בדיוק העניין. כאשר מדובר על הסכם עם הנפש, עם התודעה של האדם, אנו בהחלט מצפים שהילד יגדל ויגיע לגיל בו הוא יכול לקחת אחריות. אך לברית המילה אנו מכניסים אותו דווקא כאשר הוא עדיין לוח חלק, שלא מבין ולא יודע כלום. זאת משום שהברית הזו היא קשר בין הגוף היהודי, כדבר העומד בפני עצמו, לבין השם. כאן אנחנו לא רוצים את הנשמה, את השכל ואת הרגש של היהודי - אלא אותו עצמו, רק אותו, כשהוא עדיין תינוק קטן ולא מבין כלום.

עבודת השם צריכה להיות מבוססת על שתי הבריות, גם על ברית הנשמה בהר סיני וגם על ברית הגוף במילה. השם רוצה שזכור את יציאת מצרים על ידי אכילת מצה, ובנוסף לכך הוא רוצה שגם הלסת, השיניים והמעיים ישתתפו במצווה הזו. הוא רוצה שנברך את ברכת המזון ונזכור שכל הפרנסה מגיעה ממנו, והוא גם רוצה שמיתרי הקול, השפתיים והלשון ישתתפו בתודה ובברכה. וכך בכל מצווה, הגוף הוא לא רק 'אמצעי' וכלי דרכו אנו מבטאים את הרעיון הרוחני, אלא הוא חלק עיקרי שיש בו תכלית בפני עצמו בקיום המצווה.

אפילו כשכואב

כעת נוכל להשיב על השאלה שבה פתחנו: למה ברית המילה צריכה לכאוב? - נקרא את ההסבר בלשונו של הרבי:

עניין הצער בברית מילה הוא בכוונה ובתכלית מיוחדת. עניינה של מצוות מילה הוא להמשיך

1. להעיר מתנאי קו"א רד"ה להבין מש"כ בפע"ח.

יא. ראה בביאור לספחמ"צ להר"פ להר"פ פערלא מצוה לא-לב: עיקר חובת המצוה עלי' דקטן גופא הוא דרמאי. וע"ש שהוכיח כן מהא"י. ואפי' את"ל שעיקר החיוב הוא על האב, מ"מ הרי המצוה מתקיימת בהבן קטן.

הרע. הקדוש ברוך הוא רוצה גם את המעשים הפיזיים של קיום התורה והמצוות שלנו **בפני עצמם**, וגם כאשר אנחנו מרגישים שאנחנו לגמרי לא מחוברים הוא נהנה מהם ונוכח בהם. השם לא מסתפק בכך שנהיה קשורים אליו בחגים או בשבתות, בתפילות ובשיעורי תורה. הוא רוצה שנהיה מחוברים אליו וקשורים בו בכל מצב, גם אם זה לא בדיוק מסתדר עם האופי או האישיות שלנו, ואפילו כאשר מבחינה גופנית זה לא הולך לנו.

את הרעיון הזה מלמדת אותנו העובדה ש'חתן השמחה' בברית המילה, הלא הוא התינוק עצמו, כל כך לא מתחבר לברית, עד שהוא אפילו בוכה וצועק. כי זה בדיוק המסר של ברית המילה: לא רק שלתינוק אין תודעה רוחנית, אלא שאפילו הגוף שלו כואב וסובל בקיומה של מצווה. ובכל זאת, אפילו כשהרפלקסים והאינסטינקטים שלו מזדעקים נגד, הוא מקיים את המצווה ואת רצון השם ומתחבר אליו בצורה המוחשית ביותר.

גם בשעות הקשות

זהו לא רק הסבר נקודתי על משמעותה של ברית המילה, אלא מורה דרך לכל חיי עבודת השם:

וההוראה מזה:

אדמו"ר הזקן כותב בשולחנו: "אין לאדם רשות על גופו כלל [להכותו ולא לביישו ולא] לצערו בשום צער". ומובן מזה בפשטות שאין האדם רשאי לחפש אחרי התעסקות בעניין אשר יגרום לו צער.

ובכל זאת, כשהנידון הוא בעניין של שליחות לעשות לו יתברך "דירה בתחתונים", אז הרי אדרבה, אינו רשאי להימנע מזה מחמת הצער הקשור בזה, ואולי דווקא באופן זה הוא ממלא את תפקידו ושליחותו.

ואדרבה, כשייתמסר לתפקידו בכל כוחותיו הוא, נוסף על כוחו של המשלח, בוודאי יצליח וימלא את השליחות המוטלת עליו כדבעי - ובלי צער וייסורים^{יב}, כי אם בשמחה וטוב לבב - ויעשה לו יתברך "דירה בתחתונים".

היינו רוצים להיות תמיד מכווננים לעבודת

אלוקות גם בבשר הגשמי שבגוף - ולכן צריכה [הברית] להיות דווקא בבשר כמו שהוא בטבעו הוא, מוגדר בכל תכונותיו. אשר גם בבשר כזה שהוא מרגיש צער בדבר שצריך להיות בו ההפך מזה (השמחה), גם בדרגה כה נמוכה פועלים שתתקשר בברית עולם עם הקדוש ברוך הוא^{יג}.

עבודת השם מושלמת היא רק כזו שמורכבת משתי ה'בריתות' גם יחד, מהברית הנשמית שמחברת את האישיות שלנו עם הקדוש ברוך הוא דרך התורה והמצוות, בצוותא עם הברית הגופנית - שבה גם הגוף משתתף בעבודת השם, והאמונה והאהבה של הנשמה כלפי השם מתורגמות למעשים פיזיים כמו קידוש על היין או זהירות בכשרות.

אך מה לעשות, לא כולנו עובדי השם בצורה מושלמת. לרובנו יש עוד לאן להתקדם, ולכל אורך הדרך עלינו לזכור שכל אחת מהבריתות הללו קיימת גם בפני עצמה.

כשם שיהודי נדרש להאמין בהשם, לחשוב עליו ולהאזין אותו גם כאשר הוא לא מתעסק בעשיית מצווה פיזית; כשם שיש ליהודי נשמה אלוקית גם כאשר אין לה ביטוי בגוף - כך גם לצד השני. גם ברגעים בהם הנשמה איננה מאירה, יש חשיבות גדולה לחיבור הפיזי עם הקדוש ברוך הוא.

יהודי עשוי לחשוב שאין ערך לקיום ברית הגוף ללא הנשמה. שרק כאשר הוא מרגיש את הקדושה של שבת יש משמעות לכך שהוא אוכל חלה ודג, ואילו כאשר הוא עייף או נטול מצב רוח סעודת השבת שלו היא סתם ארוחה של חול. היצר הרע מספר לנו שהשם נהנה רק מהנחת תפילין מלאת כוונה, אחרי מקווה ולימוד חסידות, אך אם נניח תפילין כשהתעוררנו מאוחר ואנחנו ממהרים לעבודה והראש שלנו לא במקום, זו סתם פעולה חסרת ערך.

אך האמת היא שזו הטעיה שמגיעה מהיצר

יב. להעיר (בנוגע לאברהם) מוב"ד (פמ"ז, ט): הרגיש ונצטער כדי שיכפול לו הקב"ה שכרו. וע"פ מ"ש בפנים, יומתק מזה שבמדרש שם מוקשה כ"כ בחריפות על המ"ד שלא נצטער - כי כנ"ל הצער הוא ענין עיקרי במצות מילה, וא"כ מובן שבא"א שהי' "ראש למולים" בודאי לא הי' חסר אצלו ענין עיקרי זה. וראה לקו"ש ח"ה ע' 80 ואילך ובהערה 40 שם.

יג. הל' נוקי גוף ונפש ס"ד.

יד. עיין אגה"ק סכ"ב.

לא מחוברים, עד שעשיית מצווה גורמת לנו לצער, ששמירת ההלכה מרגישה לנו מטלה 'מעצבנת' - נתבונן בתוכן של ברית המילה, וזה יעניק דווקא לאותם רגעים משמעות מיוחדת.

עלינו לשאוף תמיד לעשות את רצון השם מתוך שמחה, מתוך הזדהות פנימית וחיבור רגשי - אבל אם וכאשר קורה שאנו מרגישים פחות מסונכרנים, זה לא מפחית מערכה של השליחות אותה נשלחה נשמתנו לבצע. עלינו לזכור שגם אז יש ערך אינסופי לקיום המצווה. הקדוש ברוך הוא רוצה אותנו מחוברים אליו גם ברגעים ובמצבים כאלו, וזאת כאשר לא נוותר על עשיית המצווה: לומר ברכה, לתת צדקה ולא לעשות מה שאסור לעשות. בסופו של דבר, דווקא ההתעשתות בזמנים כאלו והמשך העשייה, יגרמו בסופו של דבר גם לשמחה ולסיפוק הנפשי להגיע.

השם. כולנו אוהבים את הבקרים בהם הכול זורם. טבילה במקווה טהרה, לימוד חסידות ותפילה בכוונה עם לב טהור - הם מפתח ליום מוצלח ומואר של עבודת השם.

אבל לדאבוננו, כולנו מכירים גם את הצדדים האחרים. את הבקרים שבהם אנו מרגישים שהמשימות הן עול, הסידור נראה לנו כהר גבוה עליו צריך לטפס כדי לסיים, והמחשבות שלנו לא בדיוק מוליכות אותנו להתבוננות והתרגשות מכך שהשם "נותן לחם לכל בשר" או מ"אהבת עולם אהבתנו".

אצל אנשים מסוימים זו יכולה להיות מצווה אחת קשה במיוחד, ש'לא הולכת', שכואב לעשות אותה. אצל אנשים אחרים זו יכולה להיות תקופה שבה מרגישים שמשהו מקולקל ולא עובד נכון, שהשליחות בעולם הזה תקועה.

באותם רגעים או ימים שאנו מרגישים לגמרי

עת לדעת

מבוסס על הספר 'עת לדעת', בהוצאת צעירי אגודת חב"ד מאת השליח הרב אברהם שמואל בוקיעט ע"ה מוקדש לעילוי נשמתו

אירועים בדברי ימי חסידות
חב"ד על פי לוח השנה

ט אייר

תקצ"ד

אדמו"ר מהר"ש נכנס בבריתו של אברהם אבינו. אביו, אדמו"ר הצמח צדק, עיכב את הברית עד השעה ארבע אחר הצהריים, ודודו רבי אברהם חיים אמר כי ככל הנראה הוא עסוק "עם אורחים חשובים יותר"...

בשעת הברית אמר הצמק צדק בשם סבו, אדמו"ר הזקן, שמשמעות השם "שמואל" היא "שמו - אל".

ו אייר

תנש"א

הרבי הכריז בהתוועדות ש"הדרך הישרה" להבאת הגאולה היא בלימוד אודות נושאי הגאולה והמשיח בתורה.

המפתח לפרנסה: עשייה ויגיעה

יחד עם העובדה שמקור הפרנסה הוא בברכת ה', כדי להביא פרנסה הביתה צריך לעסוק בכך באופן ממש, ולהשקיע מאמץ בחיפוש עבודה ובאופן אכפתי; התנהלות מסודרת בענייני פרנסה ובכלל, היא התואמת לצד הקדושה ולא להפך

ושלום), ותקוותי ששורותיי אלה תספיקנה לעוררו על דבר כל האמור, ושיעשה [יעסוק] בזה במרץ הדרוש. ואקצר כאן בדבריי, ואחכה לבשורות טובות ממנו בזה, ויהי רצון שהן תהיינה בהקדם. ובאופן כללי, בוודאי למותר [אין צורך] להאריך, שבנושא האמור לעיל, ובכלל בחיי האדם הישראלי [היהודי] - צריכים הדברים להיות בסדר מסודר, שזהו [ההתנהלות באופן מסודר] דווקא סדר ההנהגה השייך לצד דקדושה [מה-שאי-כן בצד של 'לעומת זה', בו סדר ההנהגה הוא באופן שאין סדר וחשבון וכו'],

וכוונתי בזה לסדר בכל העניינים, בקימה מהשינה, בלימודים בתורה - נגלה וחסידות, אכילה ושתייה וכו'. ובזה כמובן ועיקר בענייני היחסים בבית, שהרי "גדול השלום שבין איש לאשתו", שאז שכינה שרויה ביניהם.

(כרך כ, אגרת זתלג)

לפלא שאין מתקבלות ממנו כל ידיעות בהנוגע להסתדרותו בענייני פרנסה,

והרי גם עניין זה הוא מצויי תורתנו תורת חיים, אשר על האדם מוטלת חובה להתעסק בענייני פרנסה בעשייה בפועל, ולא עוד אלא שאמרו חז"ל במכילתא, שהציווי לעסוק בענייני פרנסה הוא מעין מצוות עשה,

ועיסוק זה בענייני פרנסה צריך להיות דווקא בעשייה ממשית ולא רק בתפילות אודות זה וכדומה, עיין במה שמבואר ב'קונטרס ומעין' [של הרבי הרש"ב] פרק כ"ה, איך שמוכרחת להיות עבור הפרנסה עשייה דווקא בעולמנו, עולם העשייה.

וכיוון שמוכרח הדבר לעסוק בפועל בענייני הפרנסה, בוודאי שניתנו משמיי גם כן הכוחות והאפשרויות על זה [שזהו עוד מגדיל יותר את ההכרח של העשייה בפועל, כדי שלא יישארו אפשרויות אלו שניתנו לו משמיי לבטלה חס

בכלל, ובעניין של פרנסה והסתדרות ביחוד [באופן מיוחד], ויעשה זה באופן של 'אליבא דנפשיה' [שהעניין 'יגיע לו' באופן אישי] ולא רק כדי לצאת ידי חובתו ולהשביע רצון של אלו הדורשים זה ממנו,

ויהי רצון אשר מאמר רז"ל הידוע "יגעת ומצאת" יקוים בשתי הנקודות [הפרטים] שבו: שיתייגע בהאמור (והרי הנהגת עולמנו הוא "בזיעת אפך תאכל לחם", ורק לעתיד לבוא יהיה מצב בו "מלאכתו נעשית על ידי אחרים"), ויקוים בו גם סוף המאמר, "ומצאת".

(כרך יד, אגרת ה'ז)

במענה על מכתבו המהיר אשר זה עתה נתקבל, בו כותב אודות שתי הצעות בנוגע להסתדרותו בענייני פרנסה: נסיעתו לארצות הברית, וחיפוש עניין של פרנסה בהמדינה בה נמצא עתה, ומבקש הדרכה כיצד לנהוג.

ומובן, שהסברא [האפשרות] השנייה קודמת, ומכמה טעמים. והטעם העיקרי, אשר החיסרון שעייכב את הסתדרותו עד עתה, הוא כנראה חוסר המרץ שלו והעדר ההתעסקות בשימת הלב הראויה בהסתדרות כדבעי [כפי הראוי]...

ולכן, לדעתי מההכרח הכי גדול שצריך פעילות הדרושה [שיפעל במה שנדרש ממנו] בענייניו

לחשב הפסד כנגד רווח

רבי אומר: איזו היא דרך וישרה שיבור לו האדם, כל שהיא תפארת לעשייה ותפארת לו מן האדם, והיו זהיר במצוה קלה כבחמורה, שאין אתה יודע מתן שכרן של מצות, והיו מחשב הפסד מצוה כנגד שכרה, ושכר עברה כנגד הפסדה. הסתכל בשלשה דברים, ואין אתה בא לידי עברה, דע מה למעלה ממך, עין רואה ואזן שומעת, וכל מעשיך בספר נכתבים.

(פיק ב, משנה א)

"הווי מחשב הפסד מצווה כנגד שכרה". כדי לייקר את המצוות, צריך להתבונן בעתיד ולהבין כי עבור המצוות אולי מפסידים בהווה אבל אלו דברים גשמיים שהם חולפים, ואילו השכר שזוכים לו הוא שכר נצחי. ובמיוחד לפי מה שמבואר בפנימיות התורה, ששכר המצווה הוא ההתקשרות בקדוש ברוך הוא עצמו. ולכן כל מה שמפסידים על קיום מצווה, אין לו שום ערך יחסית לשכר שמקבלים תמורת קיום המצווה.

וכך גם לצד השני, של "שכר עבירה כנגד הפסדה". התגמול שזוכים לו בעבירה הוא ההנאה ומימוש התאוה, אך בסופו של דבר מפסידים מכך. כמו שאומר הפסוק: "נופת תיטופנה שפתי זרה, ואחריתה מרה כלענה". וכשם שהשכר על קיום מצווה הוא נצחי, כך ההפסד על עשיית עבירה הוא נצחי, ולכן אין שום ערך למה שמרוויחים מעבירה לעומת ההפסד שנוחלים.

לכן, רבי שמעון בן נתנאל שהיה "ירא חטא" אומר שהדרך הטובה שידבק בה האדם היא להיות "הרואה את הנולד". ירא חטא הוא מי שמתבונן בעתיד ומבין שעל ידי עבירה פוגמים לתמיד בהתקשרות בקדוש ברוך הוא. כאשר מתבוננים בכך ומבינים זאת, אז נהיים "יראי חטא" - שלא חוששים מעונש וכדומה, אלא מהחטא עצמו. וכך, על אף הקושי הגדול, נזהרים מכל דבר, לא רק מעבירות של תורה אלא אפילו מדקדוק קל של דברי סופרים, וגם דברים שלפנים משורת הדין, ואפילו דברים שהם "קדש עצמך במותר לך".

(תורת מנחם, כרך ז, עמוד 341)

מיהי ה"רשות" שצריך להיזהר בה?

הווי זהירין ברשות. שאין מקרבין לו לאדם אלא לצורך עצמן, נראין כאוהבין בשעת הנאתן, ואין עומדין לו לאדם בשעת דחקו.

(פיק ב, משנה ג)

"רשות" הם ה"שליטים" שבאדם, שאלו הם השכל והרגשות שלו. משמעות האמרה "הווי זהירין ברשות" היא שהאדם מוכרח וזקוק לשלטונם אבל עליו להיות זהיר בהם. משום שלפעמים מתאווים המוח והלב לדבר בלתי רצוי, ואז על האדם לדעת שלמרות שזה לא לטובתו, למרות שמפתים אותו לחשוב כך - הם כביכול "מקרבין לו לאדם" ו"נראין כאוהבין", אבל האמת היא שזה "לצורך עצמן" ו"הנאתן" בלבד.

עוד משמעות היא ש"רשות" היא השלטון של היצר הרע. אחת מתחבולות היצר הרע היא להופיע כאילו הוא רוצה בטובתו של האדם ואוהב אותו ומסכים עם כל צעד שלו, וכך לוכד את האדם ברשתו עד שמסית אותו לדברים אסורים רחמנא ליצלן. וכאן אומרת לנו המשנה: "הווי זהירין ברשות", שהאדם צריך להתעסק עם היצר הרע כדי להפוך אותו לטוב, אך עליו לעשות זאת מתוך זהירות יתירה.

משמעות שלישית היא ש"רשות" היא היצר הטוב. וכוונת הדברים היא שבמקרים מסוימים אין לציית אפילו ל"רשות" זו. וזאת במקרים שנדרשת מיהודי עבודה של מסירות נפש, שמעל כל שיקול של שכל, אפילו שכל של קדושה.

(ביאורים לפרקי אבות, כרך א, עמוד 95)

תכנון עסקי // "מצוות תגלחת מצורע" – ספר 'דרך מצוותיך'

למה צריך לצאת לעבוד אם הפרנסה קצובה מראש? איך מתכננים נכון את העסק?
ומדוע עודף התעסקות רק מקלקל? – היחס הנכון בין ברכת ה' וה'השתדלות'
המעשית הנדרשת מן האדם

— א —

'לגלח' את הטרדות

הנהגה לכל אדם בעסקיו, מיסד על פסוקי
ו"גלחה את ראשה" – והינו ברוחניות גם כן גלוח
השערות הצריכים גלוח, כי הם מותרות אשר
מהם יונקים החיצונים,

והינו מה שמרבה האדם ומטריד דעתו ולבו
בעסקיו במשא ומתן ומרבה בעסקים, שזהו ללא
צורך.

למה צריך לעבוד?

ובאור הדבר:

הנה פתיב¹ "וברכה ה' אלקיך בכל אשר תעשה"
– ויש להבין: למה אמר "אשר תעשה"?

למה לו לאדם לעסוק במשא ומתן, ושבוזה יברכו
ה' ויתן לו טרף נפשו ונפשות בני ביתו, מאחר
שכבר נכתב ונחתם לו פרנסתו בראש השנה ויום
הכפורים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה²
"מוזנותיו של אדם קצובים לו מראש השנה ועד
יום כפור".

ומאחר שהם קצובים, אם כן, לכאורה גם אם לא
יעסק במשא ומתן יהיה לו פרנסתו,

ובודאי שגם אם יעסק לא ירבה על הקצבה.
ואם כן, למה לו טרדת העסק?

— ב —

חסד 'גבוה' מדי

והענין, כי הנה החסד הזה שהוא בבחינת
מלכות דאצילות, הרי הוא מרומם ונשגב מעלה
מעלה מהשפעת טובות גשמיים שבעולם הזה

1. דברים כ"א י"ב.
2. דברים ט"ו י"ח.
3. ביצה ט"ז א'.

כמו בני חיי ומזוני [= ילדים, בריאות ופרנסה],
ובכללם כל הטובות גשמיות שהם טובות בעולם
הזה.

כי הרי מהות מדת החסד הוא להטיב ולהשפיע
חסדו וטובו אשר בלבו לזולתו. והטוב אשר הוא
למעלה באצילות הוא להשפיע גלוי אלקות,
שהוא מקור החיים ומקור הטוב.

ושגבה מדרגת טוב זה מהיות נמשך ממנו
ענינים גשמיים שהם נחשבים לטוב בעולם הזה,
דכלא ממש חשיביה [= נחשבים כלא כלום]
למעלה.

ריבוי המשכות והתלבשות

ואין דרך להמשכת טוב וחסד גשמי מן חסד
עליון הנזכר למעלה, אלא על ידי רבוי המשכות
והתלבשות, שיתלבש החסד שבמלכות דאצילות
בלבושים דכלים דחסד דיו"ד ספירות דבריא
יצירה עשיה, עד שיהיה מהשפעת חסדו ענינים
גשמיים.

ויש כמה וכמה היכלות שדרך בהם עובר שפע
החסד דאצילות, עד שמגיע בעשיה להיות ממנו
השפעות גשמיים – שבעברו מהיכל להיכל
מתעבה השפעתו להיות נמשך ממנו כפי מעלת
הטוב שבאותו היכל, עד שכשמגיע לעולם הזה
ימשך ממנו טוב שלפניו, בבני וחיי ומזוני, שבהם
נכלל כל טובות עולם הזה.

— ג —

דרך לבוש הטבע

ועל פי זה יובן גם כן טוב טעם למה שנגזר
העסק במשא ומתן לצורך פרנסה,

והטעם הוא על פי מה שנתבאר למעלה,
שהשפע הנמשכת בעולם הזה צריכה ליד
ממדרגה למדרגה עד שתתלבש בלבוש עב להיות
ממנו חסד גשמי שטובות עולם הזה.

זה,

רוצה לומר, שישלח לו ריוח זה מחסדו העליון
יתברך שירד להיות ממנה שפע זה על ידי
אמצעות לבוש זה המסתיר על חסד זה, שהרי
יכולים לומר "כחי ועצם ידי עשה לי את החיל
הזה", מאחר שטבעיות העולם להרויח כן.

— ה —

איזה סכום דרוש לך?

והנה אחר כל הדברים האלה, כל אדם החרד
על נפשו ואינו רוצה לתת מגרעות בבחינת
החסד עליון שנקצב על נפשו בראש השנה ויום
כפור להמשיכו כלו בממון ובהאי גונא, ואינו אף
להעשיר, אלא למלאת נפשו כי ירעב ונפשות בני
ביתו ומלבושים ודירה המצטרף לפרנסתו כדי
לעבד את ה' -

זאת ישים אל לבו, ויחשב ערך סך מעות הנצרך
לו להוצאות אלו, ויבקש רחמים מה' שישלח
חסדו הטוב שיהיה ממנו שפע זה,

ואחר כך יכין לו לבוש לפי ערך לבד, כגון:
אם הצטרכותו חמשה מאות רבל למשל, ימצא
לו עסק שעל ידו יכולים להרויח סך כזה במדה
ממצעת, ובהכינו לבוש זה ישלח לו ה' ברכתו.

וזהו שכתוב "וברכה ה' אלקיך בכל אשר תעשה"
דוקא - כי אם לא יעשה הלבוש לא ימשך החסד
למטה, ויהיה לו ממנו טובות ורחויות בעולם הבא
לבד, ויהיה מחסר מזון, וענוש יענש עבור זה
בהיותו גוזל נפשו.

כל המרבה - מקלקל

אבל לא ירבה בעסק לעסק במשא ומתן רב
ללא צרך. כי למה לו לעשות לבוש גדול יותר
מערך האור המצטרף להתלבש בו? כי גם אם
ירבה במשא ומתן, מה יהיה ויגע לריק, מאחר
שקצבה הנצרכת לו יכולה להתלבש בלבוש קטן
מזה - אם כן, זה הלבוש הוא ללא צרך.

מאחר שבאמת לא המשא ומתן גורם הרוח,
כי אם ברכת ה' היא, והנה הברכה היתה יכולה
להתמשך בלבוש פחות מזה. אם כן, המרבה
בלבושים לא העדיף מאומה, ואדרבה - מקלקל
יותר.

הא למה זה דומה? לאדם שתופר לו בגד,

והנה סבה זו היא הנותנת גם כן למה שנוצר
לעסק במשא ומתן, כי השפע בעולם הזה
נמשכת דרך לבוש הטבע, פרוש, שהיא מתלבשת
ומתעלמת ומסתתרת עד שגראה כאלו עולם
במנהגו נוהג דרך הטבע,

ובאמת הכל בא מהשם יתברך בכבודו ובעצמו,
אלא שהוא מסתיר שפע אלקותו כל כך עד שלא
יראה בגלוי דבר נסיי ויצא מנהג העולם, כי אם
שיראה הכל כאלו הוא דבר טבעי.

נדרש לבוש מסתיר דווקא

למשל, כשנותן פרנסה לאיש הישראלי די
ספיקו, אינו נותן לו על ידי נס, כמו שזכרנו לו מן
השמים לחם ובשר כמו לאוכלי המן, שזהו דבר
בלתי טבעי, אלא הוא שולח ברכתו שירויח זה
במשא ומתן בעסק.

והנה הרוח שעל ידי משא ומתן הוא דבר טבעי,
רוצה לומר, שייכול האומר לומר "כחי" ועצם
ידי עשה לי את כל החיל הזה, וחכמתי עמדה
לי שידעתי בטוב המסחר מה לקנות ואימתי
למכור" ובהאי גונא [= וכדומה].

ובאמת "לא לחכמים לחם" כתיב⁴, אלא לאשר
יצא ה' ברכתו ויגזר בהשגחתו מוריש ומעשיר
משפיל ומרום;

אלא שאינו נותן שפעו כי אם על ידי לבוש
הטבע הנזכר למעלה, רוצה לומר, שיתעלם
ויסתתר ולא יתראה בגלוי, אלא שאדרבה, יוכל
האומר לומר "כחי ועצם ידי פעל לי בטבעיות
העולם", כנזכר לעיל.

— ז —

לחכין 'לבוש' מתאים

ולכן גם שהאדם בקש רחמים שישלח לו ה'
פרנסתו ושיתנשם שפע חסד עליון שגמשה על
נפשו ביום כפור לבא לעולם הזה, מכל מקום, לא
סגי אלא אם כן יעסק גם כן במשא ומתן, והוא
שיכין לבוש שבו ועל ידו ימשך השפע מלמעלה
בעשיה;

והינו כשיהיה לו עסק נכון, שלפי טבע העולם
יכולים להרויח סך הנצרך לו בעסק זה, הרי זה
לבוש טוב שבו יעלים ה' ברכתו ויתננה דרך לבוש

4. ע"פ דברים ח', י"ז - ושם "את החיל הזה".

5. קהלת ט' א.

6. דברים ט"ו י"ח.

פרשת תזריע-מצורע

בלי חכמה יש נגעים

כלות הנפש, הוא עושה את רצון השם ומקיים את המצוות בתוך העולם. לכן, כשאר מסתלק אור החכמה - גם לרצון עילאי של קדושה עלולות להיות תוצאות לא טובות כמו הנגעים. אפשר לראות דוגמה לכך מאדם שמתלהב מאד בתפילה, וכתוצאה מזה הוא עלול להיסחף ברגש של גאווה או התלהבות לא רצויה.

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך יז, עמוד 163)

אדם כי יהיה בעור בשרו שאַת או ספחת או בהרת ויהיה בעור בשרו לנגע צרעת והובא אל אהרן הכהן או אל אחד מכניי הכהנים (ויקרא, פרק יג, פסוק ב)

על פי פנימיות התורה, הסיבה הגורמת לנגעי הצרעת היא הסתלקות אור החכמה. מידת החכמה היא הביטול של האדם לאלוקות. הביטוי לזה הוא שהאדם מבטל את עצמו ואת שאיפותיו, ולמרות התשוקה שלו להתעלות ולדבוק באלוקות עד כדי

חלק מהתיקון

שהקדוש ברוך הוא יביא את הגאולה. האפשרות השנייה היא שכלל שהגאולה מתקרבת, אנחנו הולכים ומבחינים בכך שרק אנחנו מאמינים ויודעים שהשם אחד, ואילו כל שאר הכוחות והרשויות שאינם תחת מלכות שמים נחשבים "למינות". זהו חלק מתהליך הבירור והתיקון לקראת הגאולה, אז נתקן את העולם כולו לעבוד רק את השם.

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך לב, עמוד 82)

וראה הכהן והנה כסתה הצרעת את כל בשרו וטהר את הנגע בלו הפך לבן טהור הוא (ויקרא, פרק יג, פסוק ג)

אין בן דוד בא עד שיתהפך כל המלכות למינות. אמר רבא: מאי קרא? "כלו הפך לבן טהור הוא"

(גמרא, מסכת סנהדרין, דף צו)

אפשר לפרש את התופעה הזו בשתי דרכים, הפוכות זו מזו. אפשרות אחת היא לומר שהמצב ירוד וגרוע כל כך, עד שאין ברירה, כביכול, אלא

פרשת אחרי-קדושים

מוכרחים יראת שמיים

(תרי"ג מצוות התורה ושבע מצוות דרבנן). ובזה רומזת לנו התורה עד כמה חיונית יראת השמיים בעבודת ה': לצורך קיום המצוות (הרמוזות בראשי התיבות) לא מספיקה אהבת ה', אלא יש הכרח ב"יראתי".

(הרבי מהר"ש - ספר המאמרים תרל"ו, עמוד נו)

בזאת יבא אהרן אל הקדש, בפר בן בקר לחטאת ואיל לעלה (ויקרא, פרק טז, פסוק א)

זאת - דא היא יראת ה' (וזהו, חלק ג, דף ט)

הנביא חבקוק אומר: "ה', שמעתי שמעך - יראתי". ראשי התיבות של ארבע המילים האלה בגימטריה תרך (620), שהוא מניין מצוות התורה

גם לסחוב טלית ותפילין זו עבודת קודש

להוציא את הכף ואת המחתה שהקטיר בה הקטרת לפני ולפנים (ויש"י)

באחד מביקוריו של החסיד הנודע רבי הלל

ובא אהרן אל אהל מועד ופשט את בגדי הכבוד אשר לבש בבואו אל הקדש, והניחם שם (ויקרא, פרק טז, פסוק כג)

והסביר: "לכוהן הגדול הייתה טבילה מיוחדת וביאה מיוחדת לקודש הקודשים רק בשביל להוציא את הכף ואת המחטה שהניח שם קודם. מכאן רואים שגם לקיחת הכלים לאחר עבודת הקודש, היא עצמה עבודה. גם לקיחת הטלית והתפילין מבית הכנסת אחרי התפילה היא עבודת קודש, ולא אסכים לוותר עליה".

מפריטש בלויבאוויטש, ראה אותו אחד מצעירי החסידים כשהוא הולך מבית הכנסת למקום שבו התאכסן, משרך את רגליו בקושי בבוץ העמוק ומחזיק בידו את תיק הטלית והתפילין ובתוכו גם ספרי קבלה.

ניגש הצעיר אל רבי הלל והתנדב לשאת בעבורו את הטלית ותפילין לאכסנייתו. רבי הלל סירב,

החיות של המצוות

למשל במצוות ציצית: לפני קיום המצווה חוטי הציצית הם בסך הכול חוטים, ובעת קיום המצווה נמשכת בחוטים קדושה עליונה.

(המגיד ממזריטש - מגיד דבריו ליעקב, עמוד נה)

וְשָׁמְרֶתֶם אֶת חֻקֵּי וְאֶת מִשְׁפָּטֵי אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֲתָם הָאֱלֹהִים וְחֵי בָהֶם, אֲנִי ה' (פרק יח, פסוק ה')

המשמעות הפנימית של הפסוק "וחי בהם" בנוגע למצוות ה' היא שבשעה שאדם מקיים מצווה, הוא מוריד לעולם חיות וקדושה עליונות.

קודם להתפלל, אחר כך לאכול

בקדושה. אך ביכולתו לעשות זאת רק לאחר שהתפלל והעלה את עצמו קודם כל. שכן לפני התפילה, כשהוא עצמו עדיין מקושר למטה, אין בכוחו להעלות את האוכל.

(אדמו"ר הזקן - לקוטי תורה, ויקרא, דף ח)

לֹא תֹאכְלוּ עַל הָדָם, לֹא תִנְחָשׁוּ וְלֹא תַעֲוֹנֻּנּוּ (פרק יט, פסוק כו) **לֹא תֹאכְלוּ קֹדֶם שֶׁתִּפְלְלוּ עַל דְּמָמָא** (גמרא, מסכת ברכות, דף י')

הטעם הפנימי לאיסור האכילה לפני התפילה: כאשר יהודי אוכל, הוא מברר את הניצוץ האלוקי הטמון בתוך האוכל ומעלה אותו לשורשו

להתיישר צעיר

הנוהג כן הרי הוא הדור ומשובח. ואילו אדם ש"קם" רק לעת זקנתו, אין לו במה להשתבח כל כך.

(הרבי - תורת מנחם, כרך יא, עמוד 248)

מִפְּנֵי שִׁבְיָה תְּקוּם וְהִדְרַת פְּנֵי זָקֵן, וְיִרְאָה מֵאֶל־לִהְיוֹת אֲנִי ה' (פרק יט, פסוק לב)

יש בפסוק זה רמז נפלא: "מפני שיביה" - עוד בבחורותך, לפני שאתה מזדקן, "תקום" - בעמידה טובה וישרה, לפי רצון התורה, "והדרת" - אדם

התקשרות

אצלך במייל!

עושים מנוי דיגיטלי ל'התקשרות' ולשאר העלונים השבועיים של צעירי חב"ד ומקבלים את העלונים מדי שבוע ישירות לדואר האלקטרוני שלכם

chabadisrael.co.il

חב"ד ישראל << הכתובת שלך לכל עניין יהודי

צעירי אגודת חב"ד
מרכז נטורי קרתא

יום שני

ז אייר

תענית 'שני' הראשונה מתעניות 'בה"ב' שלאחר חג הפסח.²

המנהג הרווח הוא לא להתענות בתעניות אלו. אך הם "עת רצון" שצריך להוסיף בהם בכל ענייני תורה ומצוות מתוך שמחה.³

2. טוש"ע ושו"ע-אדה"ז סי' תצב.
3. התוועדויות תשמ"ח ח"ג עמ' 258.

שבת קודש פרשת תזריע-מצורע

ה אייר

אם קיימת סיבה שבגינה לא אומרים תחנון בבית הכנסת (ברית-מילה שמתקיימת במקום, או נוכחות של אחד מבעלי-הברית או חתן) - לא אומרים 'אב הרחמים', גם בשבתות שבימי ספירת העומר.¹

לאחר תפילת מנחה אומרים פרק שני של פרקי אבות.

1. לוח כולל-חב"ד, וראה בספר 'בין פסח לשבועות' פ"ג הערה י.

המקורות מופיעים בפירוט יותר בספר

<<< המשך מעמוד 15

ופוגמים בַּחֲכָמַת הַנֶּפֶשׁ אֱלֵקִית.
וְעַל כֵּן צִוָּה "וּגְלַחָה אֶת רֹאשָׁהּ", כִּי לֹא לַחֲכָמִים
לָחֶם.⁸

ומה שֶׁכָּתוּב⁹ "וְהִחֲכַמָּה תַחֲיָה בְעֲלִיָּה", זֶהוּ
כְּשֶׁעוֹשֶׂה הַלְבוּשׁ כְּרֹאזִי כְּפִי הַמִּצְטָרֵךְ, שֶׁלֹּא יַעֲדִיף
וְלֹא יִגְרַע כְּנֹזֵכֶר לְעִיל, אֲבָל הַמּוֹתֵר יִגְלַח וְיַעֲבִיר
לְגִמְרִי, כְּמֵאמֶר¹⁰ "אֵל תִּתְחַכֵּם הִרְבֵּה כו'".

וּמִזֶּה יִלְמַד הָאָדָם בְּשָׂאֵר עֲסָקֵי הָעוֹלָם וּבַעֲנִינֵי
לְנִהָג עַל דְּרָךְ זֶה, שֶׁלֹּא לְהִתְחַכֵּם בְּיוֹתֵר וְלַעֲשׂוֹת
תַּחְבּוּלוֹת, כִּי אִם שֶׁצָּרִיךְ לְהִתְגַּלְגֵּל בְּסִבּוֹת לְהַשִּׁיג
הַטּוֹב הַנִּרְאָה לוֹ עַל פִּי הַתּוֹרָה וְיַעֲשֶׂה הָעֵנָן
הַמִּצְטָרֵךְ לְפִי דַעְתּוֹ שִׁיְהִיָּה לְבוּשׁ שֶׁבְּאַמְצָעִיתוֹ
יִשְׁלַח ה' הַדָּבָר הַהוּא, וְה' יַעֲשֶׂה הַטּוֹב בְּעִינֵי
שֶׁהוּא הַטּוֹב הָאֱמֵתִי הַנָּאוֹת לוֹ.

8. קהלת ט' י"א.

9. קהלת ז' י"ב.

10. ע"פ קהלת ז', ט"ז. ושם "אל תתחכם יותר".

שֶׁצָּרִיךְ לְתוֹפְרוֹ כְּמִדַּת גּוֹפּוֹ, וְאִם הוּא ב' אֲמוֹת
וְעוֹשֶׂה לוֹ לְבוּשׁ מַג' אוֹ ד' אֲמוֹת הָרִי זֶה מְקַלָּקל
וְגוֹרֵם שֶׁיִּכָּשֵׁל בּוֹ וְיִפֹּל לְגִמְרִי. וְדִי לְמַבִּין.

— 1 —

התחכמות יתרה

וְזֶהוּ "וּגְלַחָה אֶת רֹאשָׁהּ", פֶּרוּשׁ: כִּי שְׁעֵרוֹת
הָרֹאשׁ הֵם נִמְשָׁכִים מִהִחֲכָמָה, וְנִקְרָאִים מוֹתֵרִי
מוֹחִין -

וּבְאֲדָם גָּדוֹל כְּמוֹ תַלְמִיד חָכָם הֵם מְעֵלִים.
אֲבָל בְּשָׂאֵר בְּנֵי אָדָם הֵנָּה מוֹתֵרִי מוֹחִין שֶׁלוֹ הוּא
הַהִתְחַכְמוֹת הַיִּתְרָה בְּמִלִּי דְּעֵלְמָא [= בְּעִינֵי
הָעוֹלָם] בְּמִשְׁאֵל וּמִתֵּן, שְׁעוֹשֶׂה לוֹ לְבוּשִׁים גָּדוֹלִים
יּוֹתֵר מִכְּפִי הַמִּצְטָרֵךְ - וְזֶהוּ הַשְּׁעֵרוֹת, שֶׁהֵם
לְבוּשִׁים וְהֵם מוֹתֵרוֹת, וְהֵם גְּרוּעִים בְּמֵאֵד מֵאֵד

7. דברים כ"א י"ב.

שניים מקרא ואחד תרגום

מוקדש לע"נ הרה"ת ר' מנחם מענדל הכהן ב"ר הרה"ת יהושע זעליק
הכהן ע"ה ומרת גאלדא בת הרה"ת מרדכי ירחמיאל חיים לימא ע"ה

הכהן וטהרה: ואם לא תמצא ידה די שח' ולקחה
שתי-תרים או שני בני יונה אחד לעלה ואחד לחטאת
וכפר עליה הכהן וטהרה: ואם לא תשפח ידה כמסת
אמרא ותסב תרין שפנינין או תרין בני יונה חד לעלתא
ומד לחטאתא ויכפר עלה כהנא ותדכי: פ א וידבר יהוה
אל-משה ואל-אהרן לאמר: וידבר יהוה אל-משה
ואל-אהרן לאמר: ומליל יי עם משה ועם אהרן למימר:
ב אדם כיהיה בעור-בשרו שאת או-ספחת או
בהרת והיה בעור-בשרו לנגע צרעת והבא אל-אהרן
הכהן או אל-אחד מבניו הכהנים: אדם כיהיה
בעור-בשרו שאת או-ספחת או בהרת והיה בעור-בשרו
לנגע צרעת והבא אל-אהרן הכהן או אל-אחד מבניו
הכהנים: אגש ארי יהי במשח בסרה עמקא או ערנא או
בהרא ויהי במשח בסרה למכתש סגירו ויתחי לות אהרן
כהנא או לות חד מבניו כהנא: ג וראה הכהן
את-הנגע בעור-הבשר ושער בנגע הפך: ל לכן ומראה
הנגע עמק מעור בשרו נגע צרעת הוא וראהו הכהן
וטמא אתו: וראה הכהן את-הנגע בעור-הבשר ושער
בנגע הפך: ל לכן ומראה הנגע עמק מעור בשרו נגע
צרעת הוא וראהו הכהן וטמא אתו: ויחזי כהנא ית
מכתשא במשח בסרא ושער במכתשא אתהפיד למיתור
ויחזי מכתשא עמיק במשח בסרה מכתש סגירותא הוא
ויחזוה כהנא ויסאב יתה: ד ואם-בהרת לבנה הוא
בעור בשרו ועמק איז-מראה מן-העור ושערה לא-
הפך לכן והסגיר הכהן את-הנגע שבעת ימים:
ואם-בהרת לבנה הוא בעור בשרו ועמק איז-מראה
מן-העור ושערה לא-הפך לכן והסגיר הכהן את-הנגע
שבעת ימים: ואם בהרא חורא היא במשח בסרה ועמיק
לית מחזקא מן משכא ושערא לא אתהפיד מיתור ויסגר
כהנא ית מכתשא שבעא יומין: ה וראהו הכהן כיום
השביעי והנה הנגע עמד בעינו לא-פשה הנגע בעור
והסגירו הכהן שבעת ימים שנית: וראהו הכהן כיום
השביעי והנה הנגע עמד בעינו לא-פשה הנגע בעור
והסגירו הכהן שבעת ימים שנית: ויחזוה כהנא כיום
שביעאה והא מכתשא קם כד תוה לא אוסף מכתשא

א וידבר יהוה אל-משה לאמר: וידבר יהוה אל-משה
לאמר: ומליל יי עם משה למימר: ב דבר אל-בני
ישראל לאמר אשה כי תזרע וילדה זכר וטמאה
שבעת ימים כימי נדת דותה תטמא: דבר אל-בני
ישראל לאמר אשה כי תזרע וילדה זכר וטמאה שבעת
ימים כימי נדת דותה תטמא: מלל עם בני ישראל
למימר אתתא ארי תעדי ותליד דכר ותחי מסאבא שבעת
יומין כיומי רחוק סוכתה תחי מסאבא: ג וביום השמיני
ימול בשר ערלתו: וביום השמיני ימול בשר ערלתו:
וביומא תמינא יגזר בסרא דערלתה: ד ושלשים יום
ושלשת ימים תשב בדמי טהרה בכל-קדש לא-תגע
ואל-המקדש לא תבא עד-מלאות ימי טהרה: ושלשים
יום ושלשת ימים תשב בדמי טהרה בכל-קדש לא-תגע
ואל-המקדש לא תבא עד-מלאות ימי טהרה: ותלתין
ותלתא יומין תיתב בדם דכו בכל קודשא לא תקרב
ולמקדשא לא תעול עד משלם יומי דכותה: ה ואם
נקבה תלד וטמאה שבעים בנדתה וששים יום וששת
ימים תשב על-דמי טהרה: ואם-נקבה תלד וטמאה
שבעים בנדתה וששים יום וששת ימים תשב על-דמי
טהרה: ואם נקובתא תליד ותחי מסאבא ארבעה עשר
כרחוקה ושתין ושתא יומין תיתב על דם דכו:
ו ובמלאות ימי טהרה לכן או לבת תביא כבש
בן-שנתו לעלה ובן-יונה או-תר לחטאת אל-פתח
אהל-מועד אל-הכהן: ובמלאות ימי טהרה לכן או
לבת תביא כבש בן-שנתו לעלה ובן-יונה או-תר לחטאת
אל-פתח אהל-מועד אל-הכהן: ובמשלם יומי דכותה
לכרא או לכריתא תיתי אמר בר שמה לעלתא ובר יונה
או שפנינא לחטאתא לתרע משפן זמנא לות כהנא:
ז והקריבו לפני יהוה וכפר עליה וטהרה ממקד דמיה
זאת תורת הילדת לזכר או לנקבה: והקריבו לפני יהוה
וכפר עליה וטהרה ממקד דמיה זאת תורת הילדת לזכר
או לנקבה: ויקרבנה גדם יי ויכפר עלה ותדכי מסאבא
דמקא דא אוריתא דילדתא לדוכרא או לנקובתא:
ח ואם-לא תמצא ידה די שח' ולקחה שתי-תרים או
שני בני יונה אחד לעלה ואחד לחטאת וכפר עליה

וְטָהַר אֶת־הַנֶּגַע כֻּלּוֹ הַפֶּדָּה לִבְנֵי טָהוֹר הוּא: וְרָאָה הַכֹּהֵן
וְהָיָה כִּסְתָה הַצִּרְעָה אֶת־כָּל־בָּשָׂרוֹ וְטָהַר אֶת־הַנֶּגַע כֻּלּוֹ
הַפֶּדָּה לִבְנֵי טָהוֹר הוּא: וַיַּחְזִי כֹהֵנָּה וְהָא חֶפֶת סְגִירוּתָא יָת
כָּל בְּסָרָה וַיִּדְפִּי יָת מַכְתָּשָׁא כָּלָה אֶתְהַפִּיד לְמַחְנֹר דְּכִי
הוּא: י' וְכִיּוֹם הָרְאוֹת בּוֹ בָּשָׂר חֵי וְטָמְא: וְכִיּוֹם הָרְאוֹת
בּוֹ בָּשָׂר חֵי וְטָמְא: וְכִיּוֹמָא דְאַתְחַזִּי בֵּה בְּסָרָה חֵיָּהּ יְהִי
מִסָּאָב: טו' וְרָאָה הַכֹּהֵן אֶת־הַבָּשָׂר הַחֵי וְטָמְאֹה הַבָּשָׂר
הַחֵי טָמֵא הוּא צִרְעָתָהּ הוּא: וְרָאָה הַכֹּהֵן אֶת־הַבָּשָׂר הַחֵי
וְטָמְאֹה הַבָּשָׂר הַחֵי טָמֵא הוּא צִרְעָתָהּ הוּא: וַיַּחְזִי כֹהֵנָּה יָת
בְּסָרָה חֵיָּהּ וַיִּסְאָבְנָה בְּסָרָה חֵיָּהּ מִסָּאָב הוּא סְגִירוּתָהּ הוּא:
טז' אוֹ כִּי יֵשׁוּב הַבָּשָׂר הַחֵי וְנִהְפֶּדָּה לְלֶכֶן וְכָא אֶל־
הַכֹּהֵן: אוֹ כִּי יֵשׁוּב הַבָּשָׂר הַחֵי וְנִהְפֶּדָּה לְלֶכֶן וְכָא
אֶל־הַכֹּהֵן: אוֹ אֲרִי יָתוּב בְּסָרָה חֵיָּהּ וַיִּתְּהַפִּיד לְמַחְנֹר
וַיִּתְּמִי לֹות כֹּהֵנָּה: יז' וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהָיָה נִהְפֶּדָּה הַנֶּגַע
לְלֶכֶן וְטָהַר הַכֹּהֵן אֶת־הַנֶּגַע טָהוֹר הוּא: וְרָאָה הַכֹּהֵן
וְהָיָה נִהְפֶּדָּה הַנֶּגַע לְלֶכֶן וְטָהַר הַכֹּהֵן אֶת־הַנֶּגַע טָהוֹר הוּא:
יח' וַיַּחְזִי כֹהֵנָּה וְהָא אֶתְהַפִּיד מַכְתָּשָׁא לְמַחְנֹר וַיִּדְפִּי כֹהֵנָּה
יָת מַכְתָּשָׁא דְכִי הוּא: פ' יח' וְכָשָׁר פִּי־יִהְיֶה בּוֹ־בָעֵרֹו
שְׁחִין וְנִרְפָּא: וְכָשָׁר פִּי־יִהְיֶה בּוֹ־בָעֵרֹו שְׁחִין וְנִרְפָּא:
וּבְסָרָה אֲרִי יְהִי בֵּה מַכְתָּשָׁא שְׁחִנָּה וַיִּתְּמִי: יט' וְהָיָה
בְּמָקוֹם הַשְּׁחִין שְׁאֵת לִבְנָה אוֹ בְּהֶרֶת לִבְנָה אֲדַמְרָמָת
וְנִרְאָה אֶל־הַכֹּהֵן: וְהָיָה בְּמָקוֹם הַשְּׁחִין שְׁאֵת לִבְנָה אוֹ
בְּהֶרֶת לִבְנָה אֲדַמְרָמָת וְנִרְאָה אֶל־הַכֹּהֵן: וַיְהִי בְּאַתֵּר
שְׁחִנָּה עֲמָקָא חֲזָרָא אוֹ בְּהָרָא חֲזָרָא סְמָקָא וַיִּתְּמִי
לִכֹּהֵנָּה: כ' וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהָיָה מִרְאֶה שְׁפָל מִן־הָעוֹר
וַיִּשְׁעֶרָה הַפֶּדָּה לִבְנֵי וְטָמְאֹה הַכֹּהֵן נִגְע־צִרְעָתָהּ הוּא בְּשְׁחִין
פִּרְחָה: וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהָיָה מִרְאֶה שְׁפָל מִן־הָעוֹר וַיִּשְׁעֶרָה
הַפֶּדָּה לִבְנֵי וְטָמְאֹה הַכֹּהֵן נִגְע־צִרְעָתָהּ הוּא בְּשְׁחִין פִּרְחָה:
וַיַּחְזִי כֹהֵנָּה וְהָא מְחֻזָּהּ מִכִּיד מִן מַכְתָּשָׁא וַיִּשְׁעֶרָה
אֶתְהַפִּיד לְמַחְנֹר וַיִּסְאָבְנָה כֹהֵנָּה מַכְתָּשָׁא סְגִירוּתָהּ הוּא
בְּשְׁחִנָּה סְגִיָּאָתָּה: כא' וְאִם י' יִרְאֶנָּה הַכֹּהֵן וְהָיָה אֵין־כָּהֶּ
שְׁעֵר לִבְנֵי וַיִּשְׁפֹּלָה אֵינְנָה מִן־הָעוֹר וְהָיָה כֹהֵן וְהַסְגִּירוֹ
הַכֹּהֵן שְׁבַעַת יָמִים: ואם י' יִרְאֶנָּה הַכֹּהֵן וְהָיָה אֵין־כָּהֶּ
שְׁעֵר לִבְנֵי וַיִּשְׁפֹּלָה אֵינְנָה מִן־הָעוֹר וְהָיָה כֹהֵן וְהַסְגִּירוֹ
הַכֹּהֵן שְׁבַעַת יָמִים: ואם יח' וַיַּחְזִי כֹהֵנָּה וְהָא לִית בֵּה שְׁעֵר
תוֹר וּמִכִּיכָא לִיתְהָא מִן מַכְתָּשָׁא וְהָיָה עֲמָקָא וַיִּסְגִּרְנָה כֹהֵנָּה

בְּמַכְתָּשָׁא וַיִּסְגִּרְנָה כֹהֵנָּה שְׁבַעַת יוֹמִין תְּנִינֹות: ו' וְרָאָה
הַכֹּהֵן אֹתוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שְ�נִיתָ וְהָיָה כֹהֵן הַנֶּגַע
וְלֹא־פִשָּׁה הַנֶּגַע בְּעוֹר וְטָהַר הַכֹּהֵן מִסְּפַחַת הוּא
וְכִכֶּם בְּגִדָיו וְטָהַר: וְרָאָה הַכֹּהֵן אֹתוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שְ�נִיתָ
וְהָיָה כֹהֵן הַנֶּגַע וְלֹא־פִשָּׁה הַנֶּגַע בְּעוֹר וְטָהַר הַכֹּהֵן
מִסְּפַחַת הוּא וְכִכֶּם בְּגִדָיו וְטָהַר: וַיַּחְזִי כֹהֵנָּה יָתָּהּ בְּיוֹמָא
שְׁבִיעִיָּהּ תְּנִינֹות וְהָא עֲמָקָא מַכְתָּשָׁא וְלֹא אוֹסַף מַכְתָּשָׁא
בְּמַכְתָּשָׁא וַיִּדְכָּנָה כֹהֵנָּה עֲדִיתָהּ הָיָה וַיַּצְבַּע לְבוּשָׁהּ
וַיִּדְפִּי: ז' וְאִם־פִּשָּׁה תִּפְשָׁה מִסְּפַחַת בְּעוֹר אַחֲרֵי
הָרְאוֹתָּהּ אֶל־הַכֹּהֵן לְטַהַרְתָּהּ וְנִרְאָה שְׁנִיתָ אֶל־הַכֹּהֵן:
וְאִם־פִּשָּׁה תִּפְשָׁה מִסְּפַחַת בְּעוֹר אַחֲרֵי הָרְאוֹתָּהּ אֶל־הַכֹּהֵן
לְטַהַרְתָּהּ וְנִרְאָה שְׁנִיתָ אֶל־הַכֹּהֵן: ואם אוֹסַף תוֹסֵף
עֲדִיתָהּ בְּמַכְתָּשָׁא בְּתֵר דְאַתְחַזִּי לִכֹּהֵנָּה לְדַכּוּתָּהּ וַיִּתְּמִי
תְּנִינֹות לִכֹּהֵנָּה: ח' וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהָיָה פִּשְׁתָּהּ מִסְּפַחַת
בְּעוֹר וְטָמְאֹה הַכֹּהֵן צִרְעָתָהּ הוּא: וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהָיָה
פִּשְׁתָּהּ מִסְּפַחַת בְּעוֹר וְטָמְאֹה הַכֹּהֵן צִרְעָתָהּ הוּא: וַיַּחְזִי
כֹהֵנָּה וְהָא אוֹסַפְתָּ עֲדִיתָהּ בְּמַכְתָּשָׁא וַיִּסְאָבְנָה כֹהֵנָּה
סְגִירוּתָהּ הִיא: פ' ט' נִגְע צִרְעָתָהּ כִּי תִהְיֶה בְּאֶדָם וְהוּכָא
אֶל־הַכֹּהֵן: נִגְע צִרְעָתָהּ כִּי תִהְיֶה בְּאֶדָם וְהוּכָא אֶל־הַכֹּהֵן:
מַכְתָּשָׁא סְגִירוֹ אֲרִי תְהִי בְּאֶנְשָׁא וַיִּתְּמִי לֹות כֹּהֵנָּה: י' וְרָאָה
הַכֹּהֵן וְהָיָה שְׁאֵת־לִבְנָה בְּעוֹר וְהָיָה הַכֹּהֵן שְׁעֵר לִבְנֵי
וּמִחִית בָּשָׂר חֵי בְשָׂאתָ: וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהָיָה שְׁאֵת־לִבְנָה
בְּעוֹר וְהָיָה הַכֹּהֵן שְׁעֵר לִבְנֵי וּמִחִית בָּשָׂר חֵי בְשָׂאתָ: וַיַּחְזִי
כֹהֵנָּה וְהָא עֲמָקָא חֲזָרָא בְּמַכְתָּשָׁא וְהָיָה תִּפְכַּת שְׁעֵר לְחֹר
וְרָשָׁם בְּסָרָה חֵיָּהּ עֲמָקָאָתָּה: יא' צִרְעָתָהּ נִגְעָתָהּ הוּא
בְּעוֹר בָּשָׂרוֹ וְטָמְאֹה הַכֹּהֵן לֹא יִסְגִּרְנָהּ כִּי טָמֵא הוּא:
צִרְעָתָהּ נִגְעָתָהּ הוּא בְּעוֹר בָּשָׂרוֹ וְטָמְאֹה הַכֹּהֵן לֹא יִסְגִּרְנָהּ
כִּי טָמֵא הוּא: סְגִירוּתָהּ עֲמָקָא הִיא בְּמַכְתָּשָׁא בְּסָרָה וַיִּסְאָבְנָה
כֹהֵנָּה לֹא יִסְגִּרְנָהּ אֲרִי מִסָּאָב הוּא: יב' וְאִם־פִּרְוֹת תִּפְרָח
הַצִּרְעָתָה בְּעוֹר וְכִסְתָּהּ הַצִּרְעָתָה אֶת כָּל־עוֹר הַנֶּגַע
מִרְאֵשׁוֹ וְעַד־רִגְלָיו לְכָל־מִרְאֶה עֵינֵי הַכֹּהֵן: ואם־פִּרְוֹת
תִּפְרָח הַצִּרְעָתָה בְּעוֹר וְכִסְתָּהּ הַצִּרְעָתָה אֶת כָּל־עוֹר הַנֶּגַע
מִרְאֵשׁוֹ וְעַד־רִגְלָיו לְכָל־מִרְאֶה עֵינֵי הַכֹּהֵן: ואם מִסָּגָא
תִּסְגִּי סְגִירוּתָהּ בְּמַכְתָּשָׁא וְתִתְּמִי סְגִירוּתָהּ יָת כָּל מַכְתָּשָׁא
מַכְתָּשָׁא מִרִּישָׁה וְעַד רִגְלוֹהִי לְכָל חִיזוֹ עֵינֵי כֹהֵנָּה:
יג' וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהָיָה כִּסְתָּהּ הַצִּרְעָתָה אֶת־כָּל־בָּשָׂרוֹ

שָׁבַע יוֹמִין: כִּי וְאִם־פֶּשַׁה תִּפְשֶׁה בְּעוֹר וְטָמֵא הִכְהֵן
 אֹתוֹ נִגַּע הוּא: וְאִם־פֶּשַׁה תִּפְשֶׁה בְּעוֹר וְטָמֵא הִכְהֵן אֹתוֹ
 נִגַּע הוּא: וְאִם אוֹסֵף תוֹסֵף בְּמִשְׁכָּא וְיִסָּב כְּהֵנָּה יִתֵּה
 מִכְתָּשָׁא הִיא: כִּי וְאִם־תַּחֲתִיתִּיה תַּעֲמֹד הַבְּהֵרֵל לֹא
 פִּשְׁתָּה צִרְכַּת הַשְּׁחִין הוּא וְטַהְרוּ הַכְהֵן: וְאִם־תַּחֲתִיתִּיה
 תַּעֲמֹד הַבְּהֵרֵל לֹא פִשְׁתָּה צִרְכַּת הַשְּׁחִין הוּא וְטַהְרוּ
 הַכְהֵן: וְאִם בְּאַתְרָהָא קָמַת בְּהֵרְמָא לֹא אוֹסֵפַת רִשָּׁם
 שְׁחָנָא הִיא וְיִדְכָנָה כְּהֵנָּה: ס

שני כד או בשר פרייהיה בערו מכותאש והייתה מחית
 המכונה בהרת לבנה אדמדמת או לבנה: או בשר
 פרייהיה בערו מכותאש והייתה מחית המכונה בהרת
 לבנה אדמדמת או לבנה: או בסרא ארי יהי במשפה
 כנאה דנור ותהי רשם כנאה כהנא חנרא סמקא או
 חנרא: כה וראה אתה הכהן והנה נהפך שער לכן
 בבהרת ומראה עמק מוהעור צרעת הוא במכונה
 פרחת וטמא אתו הכהן נגע צרעת הוא: וראה אתה
 הכהן והנה נהפך שער לכן בבהרת ומראה עמק מוהעור
 צרעת הוא במכונה פרחת וטמא אתו הכהן נגע צרעת
 הוא: ויחזי יתה כהנא והא אתהפיד שער חור בבהרתא
 ומחזקה עמיק מן משפא סגירותא היא בכנאה סגיא
 ויסאב יתה כהנא מכתש סגירותא היא: כו ואם יראה
 הכהן והנה אין בבהרת שער לכן ושפלה איננה
 מוהעור והוא כהה והסגירו הכהן שבעת ימים:
 ואם יראה הכהן והנה אין בבהרת שער לכן ושפלה
 איננה מוהעור והוא כהה והסגירו הכהן שבעת ימים:
 ואם יחזנה כהנא והא לית בבהרתא שער חור ומכא
 ליתקא מן משפא והיא עמא ויסגרנה כהנא שבא
 יומין: כו וראהו הכהן ביום השביעי אם פשה תפשה
 בעור וטמא הכהן אתו נגע צרעת הוא: וראהו הכהן
 ביום השביעי אם פשה תפשה בעור וטמא הכהן אתו
 נגע צרעת הוא: ויחזנה כהנא ביוםא שביעא אם
 אוספא תוסף במשפא ויסאב כהנא יתה מכתש סגירותא
 היא: כה ואם תחתית תעמוד הבהרת לא פשתה בעור
 והוא כהה שאת המכונה הוא וטהרו הכהן פיצרבת
 המכונה הוא: ואם תחתית תעמוד הבהרת לא פשתה
 בעור והוא כהה שאת המכונה הוא וטהרו הכהן פיצרבת

המכונה הוא: ואם באתרהא קמת בהרתא לא אוספת
 במשפא והיא עמא עמק כנאה היא וידכנה כהנא ארי
 רשם כנאה היא: פ כט ואיש או אשה פרייהיה בו נגע
 בראש או בזקן: ואיש או אשה פרייהיה בו נגע בראש
 או בזקן: וגבר או אמתא ארי יהי בה מכתשא ברישא או
 בזקן: ל וראה הכהן את הנגע והנה מראהו עמק
 מוהעור וכו שער צהב דק וטמא אתו הכהן נתק
 הוא צרעת הראש או הזקן הוא: וראה הכהן את הנגע
 והנה מראהו עמק מוהעור וכו שער צהב דק וטמא אתו
 הכהן נתק הוא צרעת הראש או הזקן הוא: ויחזי כהנא
 ית מכתשא והא מחזיה עמיק מן משפא ובה שער סמק
 דעדיק ויסאב יתה כהנא נתקא הוא סגירות רישא או
 דקנא הוא: לא וכי ראה הכהן את הנגע הנחש והנה
 אין מראהו עמק מוהעור ושער שחר אין בו והסגיר
 הכהן את הנגע הנחש שבעת ימים: וכי ראה הכהן
 את הנגע הנחש והנה אין מראהו עמק מוהעור ושער
 שחר אין בו והסגיר הכהן את הנגע הנחש שבעת ימים:
 וארי יחזי כהנא ית מכתש נחקא והא לית מחזיה עמיק
 מן משפא ושער אפס לית בה ויסגר כהנא ית מכתש
 נחקא שבעת יומין: לב וראה הכהן את הנגע ביום
 השביעי והנה לא פשה הנחש ולא היה בו שער צהב
 ומראה הנחש אין עמק מוהעור: וראה הכהן את
 הנגע ביום השביעי והנה לא פשה הנחש ולא היה בו
 שער צהב ומראה הנחש אין עמק מוהעור: ויחזי כהנא
 ית מכתשא ביוםא שביעא והא לא אוסף נחקא ולא
 היה בה שער סמק ומחזי נחקא לית עמיק מן משפא:
 לג והתגלח ואת הנחש לא יגלח והסגיר הכהן את
 הנחש שבעת ימים שנית: והתגלח ואת הנחש לא יגלח
 והסגיר הכהן את הנחש שבעת ימים שנית: ויגלח סגרני
 נחקא וידם נחקא לא יגלח ויסגר כהנא ית נחקא שבא
 יומין תגנית: לד וראהו הכהן את הנחש ביום השביעי
 והנה לא פשה הנחש בעור ומראהו איננו עמק
 מוהעור וטהר אתו הכהן וכבס בגדיו וטהר: וראה
 הכהן את הנחש ביום השביעי והנה לא פשה הנחש בעור
 ומראהו איננו עמק מוהעור וטהר אתו הכהן וכבס בגדיו
 וטהר: ויחזי כהנא ית נחקא ביוםא שביעא והא לא

[illegible]

וכֵּן נָה וְרָאָה הַכֹּהֵן אַחֲרָיָה | הַכֹּהֵן אֶת־הַנֶּגֶעַ וְהָיָה
לֹא־יִחַד הַנֶּגֶעַ אֶת־עֵינוֹ וְהִנֵּג לֹא־פָשָׁה מִמָּה הוּא
בְּאֵשׁ תִּשְׂרֹפֵנוּ פָּתַח הוּא בִּקְרַחְתּוֹ אוֹ בְּנִבְחָתּוֹ:
וְרָאָה הַכֹּהֵן אַחֲרָיָה | הַכֹּהֵן אֶת־הַנֶּגֶעַ וְהָיָה לֹא־יִחַד
הַנֶּגֶעַ אֶת־עֵינוֹ וְהִנֵּג לֹא־פָשָׁה מִמָּה הוּא בְּאֵשׁ תִּשְׂרֹפֵנוּ
פָּתַח הוּא בִּקְרַחְתּוֹ אוֹ בְּנִבְחָתּוֹ: וַיַּחֲזִי כִהְנֵא בְּתֵר
דְּחִירוֹ יֵת מִכְתָּשָׁא וְהָא לֹא שְׂנֵא מִכְתָּשָׁא מִן כִּד הָהָא
וּמִכְתָּשָׁא לֹא אוֹסֵף מִסָּעֵב הוּא בְּנוֹרָא תּוֹקְדָנָה תִּבְרָא
הִיא בְּשִׁחְיוֹקָתָהּ אוֹ בְּחִדְתּוֹתָהּ: וְנֹאִם רָאָה הַכֹּהֵן
וְהִנֵּה בָּהֶּה הַנֶּגֶעַ אַחֲרָיָה הַכֹּהֵן אֶת־וְקָרַע אֶת־ו
מִן־הַבֶּגֶד אוֹ מִן־הָעוֹר אוֹ מִן־הַשֵּׁתִי אוֹ מִן־הָעֵרֶב:

א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
לֵאמֹר: וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִיָּמָר: ב זֹאת תַּחֲתֶיהָ תֹּחֶת
הַמִּצְרַע בַּיּוֹם טַהַרְתּוּ וְהֻבֵּא אֶל־הַכְּהֵן: זֹאת תַּחֲתֶיהָ
תֹּחֶת הַמִּצְרַע בַּיּוֹם טַהַרְתּוּ וְהֻבֵּא אֶל־הַכְּהֵן: דָּא תְּהִי
אוֹרִיתָא דְּסִגְיָא בְּיוֹמָא דְּכֻתֻּתָּהּ וַיִּמְתִּי לָת פְּהֵנָּא:
ה וַיֵּצֵא הַכְּהֵן אֶל־מַחְוִין לַמַּחְנֶה וַרְאֵה הַכְּהֵן וְהֵנָּה
נִרְפָּא נְגַע־הַצֶּרַעַת מִן־הַצָּרוּעַ: וַיֵּצֵא הַכְּהֵן אֶל־מַחְוִין
לַמַּחְנֶה וַרְאֵה הַכְּהֵן וְהֵנָּה נִרְפָּא נְגַע־הַצֶּרַעַת מִן־הַצָּרוּעַ:
ז יִפּוֹק פְּהֵנָּא לַמְּבָרָא לְמִשְׁרִיתָא וַיִּחַזֵּי פְּהֵנָּא וְהָא אִתְּסִי
מִכְתֵּשׁ סִגְיִיתָא מִן סִגְיָא: ח וַיֵּצֵא הַכְּהֵן וַלְקַח לַמַּטְהַר
שְׁתֵּי־צִפְרִים חַיֹּת טָהוֹרוֹת וְעֵץ אֲרֹז וּשְׁנֵי תוֹלַעַת וְאוֹב:
וַיֵּצֵא הַכְּהֵן וַלְקַח לַמַּטְהַר שְׁתֵּי־צִפְרִים חַיֹּת טָהוֹרוֹת וְעֵץ
אֲרֹז וּשְׁנֵי תוֹלַעַת וְאוֹב: י וַיִּפְקֵד פְּהֵנָּא וַיִּסַּב לַמַּדְבִּי תַרְתִּין

צפרין חיון דכין ואָפּא דאַרזא וצבע וְהוּרִי וְאוֹזְבָא:
 ה וְצוּל הַכֶּהֱן וְשָׁחַט אֶת־הַצֹּפֹר הָאֶחָד אֶל־כִּלְי־הָרֶשֶׁת
 עַל־מִים חַיִּים: וְצוּל הַכֶּהֱן וְשָׁחַט אֶת־הַצֹּפֹר הָאֶחָד
 אֶל־כִּלְי־הָרֶשֶׁת עַל־מִים חַיִּים: וַיִּפְקֹד כֹּהֲנָא וַיְכּוֹס יֵת צִפְרָא
 תָּדָא לְמַאן דִּחְסַף עַל מִי מְבוּעַ: וְאֶת־הַצֹּפֹר הַחִיָּה וְקַח
 אֹתָהּ וְאֶת־עֵץ הָאֶרֶז וְאֶת־שָׁנִי הַתּוֹלַעַת וְאֶת־הָאֵזוֹב
 וְטָבַל אוֹתָם וְאֵת | הַצֹּפֹר הַחִיָּה בְּדָם הַצֹּפֹר הַשְּׁחֻטָּה
 עַל הַמִּים הַחַיִּים: אֶת־הַצֹּפֹר הַחִיָּה וְקַח אֹתָהּ וְאֶת־עֵץ
 הָאֶרֶז וְאֶת־שָׁנִי הַתּוֹלַעַת וְאֶת־הָאֵזוֹב וְטָבַל אוֹתָם וְאֵת |
 הַצֹּפֹר הַחִיָּה בְּדָם הַצֹּפֹר הַשְּׁחֻטָּה עַל הַמִּים הַחַיִּים: יֵת
 צִפְרָא חִיתָא יֹסֵב יֵתָּה וְיֵת אָפּא דאַרזא וְיֵת צֶבַע וְהוּרִי
 וְיֵת אוֹזְבָא וְיִטְבּוֹל יִתְהוּן וְיֵת צִפְרָא חִיתָא בְּדָמָא דִּצִּפְרָא
 דְּנִכְסָא עַל מִי מְבוּעַ: וְהִזְהָר עַל הַמִּטְהָר מִן־הַצֹּרְעַת
 שֶׁבַע פְּעָמִים וְטַהֲרוּ וְשַׁלַּח אֶת־הַצֹּפֹר הַחִיָּה עַל־פְּנֵי
 הַשָּׂדֶה: וְהִזְהָר עַל הַמִּטְהָר מִן־הַצֹּרְעַת שֶׁבַע פְּעָמִים
 וְטַהֲרוּ וְשַׁלַּח אֶת־הַצֹּפֹר הַחִיָּה עַל־פְּנֵי הַשָּׂדֶה: וְיָדִי עַל
 דְּמַדְבִּי מִן סִגְרִיתָא שֶׁבַע זְמָנִין וַיִּכְנַס וַיִּשְׁלַח יֵת צִפְרָא
 חִיתָא עַל אִפִּי חֶקְלָא: ה וְכַבֵּשׁ הַמִּטְהָר אֶת־בְּגָדָיו וְגַלְחָה
 אֶת־כָּל־שְׁעָרוֹ וְרַחֵץ בַּמַּיִם וְטַהֵר וְאַחֵר יָבוֹא אֶל־
 הַמִּחְנָה וַיֵּשֶׁב מַחוּץ לְאֹהֶל שֹׁבַעַת יָמִים: וְכַבֵּשׁ
 הַמִּטְהָר אֶת־בְּגָדָיו וְגַלְחָה אֶת־כָּל־שְׁעָרוֹ וְרַחֵץ בַּמַּיִם וְטַהֵר
 וְאַחֵר יָבוֹא אֶל־הַמִּחְנָה וַיֵּשֶׁב מַחוּץ לְאֹהֶל שֹׁבַעַת יָמִים:
 וַיִּצְבַּע דְּמַדְבִּי יֵת לְבוּשׁוֹהִי וַיִּגְלַח יֵת כָּל שַׁעְרָה וַיִּסְחִי
 כִּמְיָא וַיִּדְבִּי וַיִּתֵּר כֵּן יַעֲזוֹל לְמִשְׁרִיתָא וַיִּתֵּב מִבְּרָא
 לְמִשְׁכָּנָה שִׁבְעָא יוֹמִין: ט וְהִזְהָר בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי יִגְלַח
 אֶת־כָּל־שְׁעָרוֹ אֶת־רֹאשׁוֹ וְאֶת־זִקְנוֹ וְאֵת גִּבְתָּ עֵינָיו
 וְאֶת־כָּל־שְׁעָרוֹ יִגְלַח וְכַבֵּשׁ אֶת־בְּגָדָיו וְרַחֵץ אֶת־בִּשְׁרוֹ
 בַּמַּיִם וְטַהֵר: וְהִזְהָר בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי יִגְלַח אֶת־כָּל־שְׁעָרוֹ
 אֶת־רֹאשׁוֹ וְאֶת־זִקְנוֹ וְאֵת גִּבְתָּ עֵינָיו וְאֶת־כָּל־שְׁעָרוֹ יִגְלַח
 וְכַבֵּשׁ אֶת־בְּגָדָיו וְרַחֵץ אֶת־בִּשְׁרוֹ בַּמַּיִם וְטַהֵר: וַיְהִי כַּיּוֹמָא
 שְׁבִיעִיָּאָה יִגְלַח יֵת כָּל שַׁעְרָה יֵת רִישָׁהּ יֵת דִּקְנָהּ וְיֵת
 גִּבְתִּי עֵינֹהִי וְיֵת כָּל שַׁעְרָה יִגְלַח וַיִּצְבַּע יֵת לְבוּשׁוֹהִי
 וַיִּסְחִי יֵת בִּסְרָה כִּמְיָא וַיִּדְבִּי: י וּבְיוֹם הַשְּׁמִינִי וְקַח
 שְׁנֵי־כִבְשִׁים תְּמִימִם וְכִבְשָׁה אֶחָת בַּת־שְׁנֵתָּה תְּמִימָה
 וְשְׁלִישָׁה עֶשְׂרִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וְלֶגַע אֶחָד
 שֶׁמֶן: וּבְיוֹם הַשְּׁמִינִי וְקַח שְׁנֵי־כִבְשִׁים תְּמִימִם וְכִבְשָׁה

אֶחָת בַּת־שְׁנֵתָּה תְּמִימָה וְשְׁלִישָׁה עֶשְׂרִים סֹלֶת מִנְחָה
 בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וְלֶגַע אֶחָד שֶׁמֶן: וַיְכַיֵּם תְּמִינָאָה יֹסֵב תְּרִין
 אִמְרִין שְׁלָמִין וְאַמְרָתָא תָּדָא בַת שְׁתָּא שְׁלָמָתָא וְתִלְתָּא
 עֶסְרִין סֹלֶתָא מִנְחָתָא דְּפִילָא בְּמִשַּׁח וְלֶגַע חַד דְּמִשְׁחָא:
 יא וְהַעֲמִיד הַכֶּהֱן הַמִּטְהָר אֶת הָאִישׁ הַמִּטְהָר וְאֹתָם
 לִפְנֵי יְהוָה פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וְהַעֲמִיד הַכֶּהֱן הַמִּטְהָר אֶת
 הָאִישׁ הַמִּטְהָר וְאֹתָם לִפְנֵי יְהוָה פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וַיְקִים
 כֹּהֲנָא דְּמַדְבִּי יֵת גְּבָרָא דְּמַדְבִּי וַיִּתְהוּן קֳדָם יְיָ בַּתְּרַע
 מִשְׁכַּן זְמָנָא: יב וְלָקַח הַכֶּהֱן אֶת־הַכִּבְשִׁי הָאֶחָד וְהַקְרִיב
 אוֹתוֹ לְאַשָּׁם וְאֶת־לֶגַע הַשֶּׁמֶן וְהִנִּיף אוֹתָם תְּנוּפָה לִפְנֵי
 יְהוָה: וְלָקַח הַכֶּהֱן אֶת־הַכִּבְשִׁי הָאֶחָד וְהַקְרִיב אוֹתוֹ לְאַשָּׁם
 וְאֶת־לֶגַע הַשֶּׁמֶן וְהִנִּיף אוֹתָם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה: וַיֹּסֵב כֹּהֲנָא
 יֵת אִמְרָא תָּדָא וַיְקַרֵּב יֵתָּה לְאַשְׁמָא וְיֵת לֶגַע דְּמִשְׁחָא
 וְאִרִים יִתְהוּן אִרְמָא קֳדָם יְיָ: יג וְשָׁחַט אֶת־הַכִּבְשִׁי
 בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת־הַחֲטָאֹת וְאֶת־הַעֲלָה בְּמָקוֹם
 הַקָּדֹשׁ כִּי בְּחֲטָאֹת הָאֲשָׁם הוּא לִכְהֹן קֹדֶשׁ קֳדָשִׁים
 הוּא: וְשָׁחַט אֶת־הַכִּבְשִׁי בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת־הַחֲטָאֹת
 וְאֶת־הַעֲלָה בְּמָקוֹם הַקָּדֹשׁ כִּי בְּחֲטָאֹת הָאֲשָׁם הוּא לִכְהֹן
 קֹדֶשׁ קֳדָשִׁים הוּא: וַיְכּוֹס יֵת אִמְרָא בְּאַחֵר דִּי יְכּוֹס יֵת
 חֲטָאָה וְיֵת עֲלִתָּא בְּאַחֵר קֳדָשׁ אֲרִי כַחֲטָאָה אֲשָׁמָא
 הוּא לְכַהֲנָא קֹדֶשׁ קֳדָשִׁין הוּא: יד וְלָקַח הַכֶּהֱן מִכֶּסֶם
 הָאֲשָׁם וְנָתַן הַכֶּהֱן עַל־תְּנוּף אֵזוֹן הַמִּטְהָר הַיְּמִנִית
 וְעַל־כֶּהֱן יְדוֹ הַיְּמִנִית וְעַל־כֶּהֱן רִגְלוֹ הַיְּמִנִית: וְלָקַח
 הַכֶּהֱן מִכֶּסֶם הָאֲשָׁם וְנָתַן הַכֶּהֱן עַל־תְּנוּף אֵזוֹן הַמִּטְהָר
 הַיְּמִנִית וְעַל־כֶּהֱן יְדוֹ הַיְּמִנִית וְעַל־כֶּהֱן רִגְלוֹ הַיְּמִנִית: וַיֹּסֵב
 כֹּהֲנָא מְדָמָא דְּאַשְׁמָא וַיִּתֵּן כֹּהֲנָא עַל רוּם אוֹדְנָא דְּמַדְבִּי
 דְּיִמְיָנָא וְעַל אֵלִיוֹן יְדָה דְּיִמְיָנָא וְעַל אֵלִיוֹן רִגְלָה דְּיִמְיָנָא:
 טו וְלָקַח הַכֶּהֱן מִלֶּגַע הַשֶּׁמֶן וַיִּצַּק עַל־כֶּהֱן הַכֶּהֱן
 הַשְּׁמָאֲלִית: וַיֹּסֵב כֹּהֲנָא מִלֶּגַע דְּמִשְׁחָא וַיִּרִיק עַל דָּא
 דְּכַהֲנָא דְּשִׁמְאָלָא: טז וְטָבַל הַכֶּהֱן אֶת־אַצְבָּעוֹ הַיְּמִנִית
 מִן־הַשֶּׁמֶן אֲשֶׁר עַל־כֶּהֱן הַשְּׁמָאֲלִית וְהִזְהָר מִן־הַשֶּׁמֶן
 בְּאַצְבָּעוֹ שֶׁבַע פְּעָמִים לִפְנֵי יְהוָה: וְטָבַל הַכֶּהֱן אֶת־
 אֶצְבָּעוֹ הַיְּמִנִית מִן־הַשֶּׁמֶן אֲשֶׁר עַל־כֶּהֱן הַשְּׁמָאֲלִית וְהִזְהָר
 מִן־הַשֶּׁמֶן בְּאַצְבָּעוֹ שֶׁבַע פְּעָמִים לִפְנֵי יְהוָה: וַיִּטְבּוֹל כֹּהֲנָא
 יֵת אֶצְבָּעָה דְּיִמְיָנָא מִן מִשְׁחָא דִּי עַל יְדָה דְּשִׁמְאָלָא וַיְדִי

מִן מִשְׁחָא בְּאַצְבָּעָה שְׂבַע זְמַנִּין קָדָם יי: ו' וּמִלִּיתֵר הַשְּׁמֶן
 אֲשֶׁר עַל־כַּפּוֹ יִתֵּן הַכֹּהֵן עַל־תְּנוּפָה אֲזַן הַמִּטְהָר הַיְּמִנִית
 וְעַל־בֶּהֱן יְדוֹ הַיְּמִנִית וְעַל־בֶּהֱן רִגְלוֹ הַיְּמִנִית עַל דָּם
 הָאֵשֶׁם: וּמִלִּיתֵר הַשְּׁמֶן אֲשֶׁר עַל־כַּפּוֹ יִתֵּן הַכֹּהֵן עַל־תְּנוּפָה
 אֲזַן הַמִּטְהָר הַיְּמִנִית וְעַל־בֶּהֱן יְדוֹ הַיְּמִנִית וְעַל־בֶּהֱן רִגְלוֹ
 הַיְּמִנִית עַל דָּם הָאֵשֶׁם: וּמִשְׁחָא דְּמִשְׁחָא דִּי עַל יְדָה יִתֵּן
 כְּהֵנָּה עַל רוּם אוּדְנָא דְּמַדְבִּי דִּימִינָא וְעַל אֵלִיּוֹן יְדָה
 דִּימִינָא וְעַל אֵלִיּוֹן רִגְלָה דִּימִינָא עַל דְּמָא דְּאִשְׁמָא:
 י' וְהַנּוֹתֵר בְּשֶׁמֶן אֲשֶׁר עַל־כַּף הַכֹּהֵן יִתֵּן עַל־רֹאשׁ
 הַמִּטְהָר וּכְפָר עָלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי יְהוָה: וְהַנּוֹתֵר בְּשֶׁמֶן
 אֲשֶׁר עַל־כַּף הַכֹּהֵן יִתֵּן עַל־רֹאשׁ הַמִּטְהָר וּכְפָר עָלָיו הַכֹּהֵן
 לִפְנֵי יְהוָה: וַדָּשְׁתָּאֵר דְּמִשְׁחָא דִּי עַל יְדָה דְּכֵהֵנָּה יִתֵּן
 עַל רִישׁ דְּמַדְבִּי וּכְפָר עָלֹהִי כְּהֵנָּה קָדָם יי: י"ט וְעֵשָׂה
 הַכֹּהֵן אֶת־הַחֻטָּאת וּכְפָר עַל־הַמִּטְהָר מִטְּמֵאָתּוֹ וְאַחֵר
 יִשְׁחַט אֶת־הָעֹלָה: וְעֵשָׂה הַכֹּהֵן אֶת־הַחֻטָּאת וּכְפָר
 עַל־הַמִּטְהָר מִטְּמֵאָתּוֹ וְאַחֵר יִשְׁחַט אֶת־הָעֹלָה: וַיַּעֲבֹד
 כְּהֵנָּה יֵת חֲשָׁתָא וּכְפָר עַל דְּמַדְבִּי מִסּוּכְתָּה וּבִתְרַן כֵּן
 יְכּוּס יֵת עֲלֵתָא: כ' וְהָעֹלָה הַכֹּהֵן אֶת־הָעֹלָה וְאַתֵּר
 הַמִּנְחָה הַמִּזְבֵּחַה וּכְפָר עָלָיו הַכֹּהֵן וְטָהֵר: וְהָעֹלָה
 הַכֹּהֵן אֶת־הָעֹלָה וְאַתֵּר הַמִּנְחָה הַמִּזְבֵּחַה וּכְפָר עָלָיו הַכֹּהֵן
 וְטָהֵר: וַיִּסַּק כְּהֵנָּה יֵת עֲלֵתָא וְיֵת מִנְחָתָא לְמַדְבָּחָא וּכְפָר
 עָלֹהִי כְּהֵנָּה וַיְדַבֵּר:

חֲמִישׁ כֹּא וְאַסְדִּיל הוּא וְאִין יְדוֹ מִשְׁנֵת וְלִקְחָה כֶּבֶשׂ
 אֶחָד אֵשֶׁם לְתִנּוּפָה לְכַפֵּר עָלָיו וְעֵשְׂרוֹן סֹלֶת אֶחָד
 בָּלוּל בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה וְלֵג שֶׁמֶן: וְאַסְדִּיל הוּא וְאִין יְדוֹ
 מִשְׁנֵת וְלִקְחָה כֶּבֶשׂ אֶחָד אֵשֶׁם לְתִנּוּפָה לְכַפֵּר עָלָיו וְעֵשְׂרוֹן
 סֹלֶת אֶחָד בָּלוּל בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה וְלֵג שֶׁמֶן: וְאִם מִסְפֵּן הוּא
 וְלִית יְדָה מַדְבָּחָא וַיִּסַּק אִמֵּר חַד אֲשָׁמָא לְאַרְמָא לְכַפֵּרָא
 עָלֹהִי וְעִסְרוֹנָא סֹלֶתָא חַד דְּפִיל בְּמִשַּׁח לְמִנְחָא וְלֵגָא
 דְּמִשְׁחָא: כב וְשְׁתֵּי תְרִים אִו שְׁנֵי בְנֵי יוֹנָה אֲשֶׁר תִּשְׁיֵי
 יְדוֹ וְהִי אֶחָד חֻטָּאת וְהָאֶחָד עֹלָה: וְשְׁתֵּי תְרִים אִו
 שְׁנֵי בְנֵי יוֹנָה אֲשֶׁר תִּשְׁיֵי יְדוֹ וְהִי אֶחָד חֻטָּאת וְהָאֶחָד
 עֹלָה: וְתִרִין שְׁפָנִינִין אִו תִּרִין בְּנֵי יוֹנָה דִּי תַדְבֵּק יְדָה וְהִי
 חַד חֲשָׁתָא וְחַד עֲלֵתָא: כג וְהִבִּיא אֹתָם בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי
 לְטַהֲרָתוֹ אֶל־הַכֹּהֵן אֶל־פֶּתַח אֹהֶל־מוֹעֵד לִפְנֵי יְהוָה:
 וְהִבִּיא אֹתָם בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי לְטַהֲרָתוֹ אֶל־הַכֹּהֵן אֶל־פֶּתַח

אֹהֶל־מוֹעֵד לִפְנֵי יְהוָה: וַיְבִיִּי יְתֵהוּן בְּיוֹמָא תְּמִינָאָה
 לְדִבְרֵיהֶם לְוֵת כְּהֵנָּה לְתַרַּע מִשְׁפֵּן זְמַנָּא קָדָם יי: כד וְלִקְחָה
 הַכֹּהֵן אֶת־כֶּבֶשׂ הָאֵשֶׁם וְאַתֵּר לֵג הַשְּׁמֶן וְהִנִּיף אֹתָם
 הַכֹּהֵן תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה: וְלִקְחָה הַכֹּהֵן אֶת־כֶּבֶשׂ הָאֵשֶׁם
 וְאַתֵּר לֵג הַשְּׁמֶן וְהִנִּיף אֹתָם הַכֹּהֵן תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה: וַיִּסַּב
 כְּהֵנָּה יֵת אִמֵּרָא דְּאִשְׁמָא וְיֵת לֵגָא דְּמִשְׁחָא וְאַרִּים יְתֵהוּן
 כְּהֵנָּה אִמֵּרָא קָדָם יי: כה וְשְׁחַט אֶת־כֶּבֶשׂ הָאֵשֶׁם וְלִקְחָה
 הַכֹּהֵן מִדָּם הָאֵשֶׁם וְנָתַן עַל־תְּנוּפָה אֲזַן הַמִּטְהָר הַיְּמִנִית
 וְעַל־בֶּהֱן יְדוֹ הַיְּמִנִית וְעַל־בֶּהֱן רִגְלוֹ הַיְּמִנִית: וְשְׁחַט
 אֶת־כֶּבֶשׂ הָאֵשֶׁם וְלִקְחָה הַכֹּהֵן מִדָּם הָאֵשֶׁם וְנָתַן עַל־תְּנוּפָה
 אֲזַן הַמִּטְהָר הַיְּמִנִית וְעַל־בֶּהֱן יְדוֹ הַיְּמִנִית וְעַל־בֶּהֱן רִגְלוֹ
 הַיְּמִנִית: וַיְכּוּס יֵת אִמֵּרָא דְּאִשְׁמָא וַיִּסַּב כְּהֵנָּה מִדְּמָא
 דְּאִשְׁמָא וְיִתֵּן עַל רוּם אוּדְנָא דְּמַדְבִּי דִּימִינָא וְעַל אֵלִיּוֹן
 יְדָה דִּימִינָא וְעַל אֵלִיּוֹן רִגְלָה דִּימִינָא: כו וּמִן־הַשְּׁמֶן יִצַּק
 הַכֹּהֵן עַל־כַּף הַכֹּהֵן הַשְּׁמָאִלִית: וּמִן־הַשְּׁמֶן יִצַּק הַכֹּהֵן
 עַל־כַּף הַכֹּהֵן הַשְּׁמָאִלִית: וּמִן מִשְׁחָא יִרִיק כְּהֵנָּה עַל יְדָה
 דְּכֵהֵנָּה דְּשָׁמָלָא: כז וְהָזָה הַכֹּהֵן בְּאַצְבָּעוֹ הַיְּמִנִית
 מִן־הַשְּׁמֶן אֲשֶׁר עַל־כַּפּוֹ הַשְּׁמָאִלִית שְׂבַע פְּעֻמִּים לִפְנֵי
 יְהוָה: וְהָזָה הַכֹּהֵן בְּאַצְבָּעוֹ הַיְּמִנִית מִן־הַשְּׁמֶן אֲשֶׁר
 עַל־כַּפּוֹ הַשְּׁמָאִלִית שְׂבַע פְּעֻמִּים לִפְנֵי יְהוָה: וַיְבִי כְּהֵנָּה
 בְּאַצְבָּעָה דִּימִינָא מִן מִשְׁחָא דִּי עַל יְדָה דְּשָׁמָלָא שְׂבַע
 זְמַנִּין קָדָם יי: כח וְנָתַן הַכֹּהֵן מִן־הַשְּׁמֶן אֲשֶׁר עַל־כַּפּוֹ
 עַל־תְּנוּפָה אֲזַן הַמִּטְהָר הַיְּמִנִית וְעַל־בֶּהֱן יְדוֹ הַיְּמִנִית
 וְעַל־בֶּהֱן רִגְלוֹ הַיְּמִנִית עַל־מִקְוֹם דָּם הָאֵשֶׁם: וְנָתַן
 הַכֹּהֵן מִן־הַשְּׁמֶן אֲשֶׁר עַל־כַּפּוֹ עַל־תְּנוּפָה אֲזַן הַמִּטְהָר
 הַיְּמִנִית וְעַל־בֶּהֱן יְדוֹ הַיְּמִנִית וְעַל־בֶּהֱן רִגְלוֹ הַיְּמִנִית
 עַל־מִקְוֹם דָּם הָאֵשֶׁם: וַיִּתֵּן כְּהֵנָּה מִן מִשְׁחָא דִּי עַל יְדָה
 עַל רוּם אוּדְנָא דְּמַדְבִּי דִּימִינָא וְעַל אֵלִיּוֹן יְדָה דִּימִינָא
 וְעַל אֵלִיּוֹן רִגְלָה דִּימִינָא עַל אֵתֵר דְּמָא דְּאִשְׁמָא:
 כט וְהַנּוֹתֵר מִן־הַשְּׁמֶן אֲשֶׁר עַל־כַּף הַכֹּהֵן יִתֵּן עַל־רֹאשׁ
 הַמִּטְהָר לְכַפֵּר עָלָיו לִפְנֵי יְהוָה: וְהַנּוֹתֵר מִן־הַשְּׁמֶן אֲשֶׁר
 עַל־כַּף הַכֹּהֵן יִתֵּן עַל־רֹאשׁ הַמִּטְהָר לְכַפֵּר עָלָיו לִפְנֵי יְהוָה:
 וַיְדָשְׁתָּאֵר מִן מִשְׁחָא דִּי עַל יְדָה דְּכֵהֵנָּה יִתֵּן עַל רִישָׁא
 דְּמַדְבִּי לְכַפֵּרָא עָלֹהִי קָדָם יי: ל' וְעֵשָׂה אֶת־הָאֶחָד
 מִן־הַתְּרִים אִו מִן־בְּנֵי הַיּוֹנָה מֵאֲשֶׁר תִּשְׁיֵי יְדוֹ: וְעֵשָׂה
 אֶת־הָאֶחָד מִן־הַתְּרִים אִו מִן־בְּנֵי הַיּוֹנָה מֵאֲשֶׁר תִּשְׁיֵי יְדוֹ:

וַיַּעֲבֹד יֵת חַד מִן שְׁפָנִינְיָא אוּ מִן בְּנֵי יוֹנָה מְדֵי תַדְבָּק
 יְדָה: לֹא אֶת אֲשֶׁר־תִּשְׁוֶי יְדוֹ אֶת־הָאֲחֵד חֲטָאת וְאֶת־
 הָאֲחֵד עֲלָה עַל־הַמִּנְחָה וּכְפָר הַכֹּהֵן עַל הַמִּשְׁטָר לִפְנֵי
 יְהוָה: אֶת אֲשֶׁר־תִּשְׁוֶי יְדוֹ אֶת־הָאֲחֵד חֲטָאת וְאֶת־הָאֲחֵד
 עֲלָה עַל־הַמִּנְחָה וּכְפָר הַכֹּהֵן עַל הַמִּשְׁטָר לִפְנֵי יְהוָה: יֵת
 דִּי תַדְבָּק יְדָה יֵת חַד חֲטָאתָא וְיֵת חַד עֲלָתָא עַל מִנְחָתָא
 וּכְפָר כְּהָנָא עַל דְּמַדְבִּי קְדָם יְיָ: לֹב זֹאת תּוֹרַת אֲשֶׁר־יְיָ
 נִנֵּעַ צִרְעַת אֲשֶׁר לֹא־תִשְׁוֶי יְדוֹ בְּטַהֲרֵתָּ: זֹאת תּוֹרַת
 אֲשֶׁר־יְיָ נִנֵּעַ צִרְעַת אֲשֶׁר לֹא־תִשְׁוֶי יְדוֹ בְּטַהֲרֵתָּ: דָּא
 אֹרִינְתָא דִּי בְּהַ מַּכְתָּשׁ סָגִירוּ דִּי לֹא תַדְבָּק יְדָה
 בְּכַוְנָתָה: פ

הִכְתָּן מִן־הַבָּיִת אֶל־פֶּתַח הַבָּיִת וְהַסִּגִּיר אֶת־הַבָּיִת שֶׁבָנֶת
יָמִים: וַיִּפְּקוּ כְּהֻנָּא מִן בֵּיתָא לְתַרְע בֵּיתָא וַיִּסְגֵּר יֵת בֵּיתָא
שֶׁבָעָא יוֹמִין: לֹא וְשָׁב הִכְתָּן בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי וְרָאָה
וְהִנֵּה פֶשֶׁה הִנָּנֶע בְּקִירַת הַבָּיִת: וְשָׁב הִכְתָּן בְּיוֹם
הַשְּׁבִיעִי וְרָאָה וְהִנֵּה פֶשֶׁה הִנָּנֶע בְּקִירַת הַבָּיִת: וַיַּתּוּב
כְּהֻנָּא בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה וַיַּחְזִי וְהָא אוֹסִיפֶת מִכְתָּשָׁא בְּכַתְּלִי
בֵּיתָא: מ וַצֹּהַר הִכְתָּן וַחֲלָצוּ אֶת־הָאֲבָנִים אֲשֶׁר בָּהֶן
הִנָּנֶע וְהַשְׁלִיכוּ אֹתָהֶן אֶל־מַחְוִין לְעִיר אֶל־מָקוֹם טָמֵא:
וַצֹּהַר הִכְתָּן וַחֲלָצוּ אֶת־הָאֲבָנִים אֲשֶׁר בָּהֶן הִנָּנֶע וְהַשְׁלִיכוּ
אֹתָהֶן אֶל־מַחְוִין לְעִיר אֶל־מָקוֹם טָמֵא: וַיִּפְקֵד כְּהֻנָּא
וַיִּשְׁלֹפֹן יֵת אֲבָנָא דִּי בָהֶן מִכְתָּשָׁא וַיִּרְמֹזן יִתְקֵן לִמְבָּרָא
לְקִרְתָּא לְאַתְרֵי מְסָאב: מֵא וְאֶת־הַבָּיִת יִקְצַע מִבֵּית סִבִּיב
וְשִׁפְכוּ אֶת־הָעֶפֶר אֲשֶׁר הִקְצֹו אֶל־מַחְוִין לְעִיר אֶל־
מָקוֹם טָמֵא: וְאֶת־הַבָּיִת יִקְצַע מִבֵּית סִבִּיב וְשִׁפְכוּ אֶת־
הָעֶפֶר אֲשֶׁר הִקְצֹו אֶל־מַחְוִין לְעִיר אֶל־מָקוֹם טָמֵא: וַיֵּת
בֵּיתָא יִקְלֹפֹן מִגְזֵי סְחוּד סְחוּד וַיִּרְמֹזן יֵת עֶפְרָא דִּי קְלִיפֹו
לִמְבָּרָא לְקִרְתָּא לְאַתְרֵי מְסָאב: מֵב וְלִקְחוּ אֲבָנִים אַחֲרוֹת
וְהִבְיֹאוּ אֶל־תַּחַת הָאֲבָנִים וְעֶפְרָא אַחֵר יִקַּח וְטַח אֶת־
הַבָּיִת: וְלִקְחוּ אֲבָנִים אַחֲרוֹת וְהִבְיֹאוּ אֶל־תַּחַת הָאֲבָנִים
וְעֶפְרָא אַחֵר יִקַּח וְטַח אֶת־הַבָּיִת: וַיִּסְבֹּן אֲבָנָא אַחֲרֵינִין
וַיַּעֲלֹן בְּאַתְרֵי אֲבָנָא וְעֶפְרָא אַחֲרֵי יִסֵּב וַיִּשְׁוֹעַ יֵת בֵּיתָא:
מֵג וְאִם־יָשׁוּב הִנָּנֶע וּפְרַח בְּבֵית אַחֵר חֲלָץ אֶת־הָאֲבָנִים
וְאֲחֵרֵי הַקְּצוֹת אֶת־הַבָּיִת וְאֲחֵרֵי הַטּוֹחַ: וְאִם־יָשׁוּב הִנָּנֶע
וּפְרַח בְּבֵית אַחֵר חֲלָץ אֶת־הָאֲבָנִים וְאֲחֵרֵי הַקְּצוֹת אֶת־הַבָּיִת
וְאֲחֵרֵי הַטּוֹחַ: וְאִם יַתּוּב מִכְתָּשָׁא וַיִּסְגֵּי בְּבֵיתָא בְּתַר דִּישְׁלֹפֹן
יֵת אֲבָנָא וּבְתַר בֶּן יִקְלֹפֹן יֵת בֵּיתָא וּבְתַר דִּיתְשָׁע: מֵד וּבֹא
הִכְתָּן וְרָאָה וְהִנֵּה פֶשֶׁה הִנָּנֶע בְּבֵית צִרְעַת מִמְּאֲרַת
הוּא בְּבֵית טָמֵא הוּא: וּבֹא הִכְתָּן וְרָאָה וְהִנֵּה פֶשֶׁה הִנָּנֶע
בְּבֵית צִרְעַת מִמְּאֲרַת הוּא בְּבֵית טָמֵא הוּא: וַיַּיְעוֹל כְּהֻנָּא
וַיַּחְזִי וְהָא אוֹסֵף מִכְתָּשָׁא בְּבֵיתָא סְגִירוֹת מַחְזָרָא הִיא
בְּבֵיתָא מְסָאב הוּא: מֵה וְנִתְּן אֶת־הַבָּיִת אֶת־אֲבָנָיו וְאֶת־
עֲצָיו וְאֵת כָּל־עֶפְרָ הַבָּיִת וְהוֹצִיא אֶל־מַחְוִין לְעִיר
אֶל־מָקוֹם טָמֵא: וְנִתְּן אֶת־הַבָּיִת אֶת־אֲבָנָיו וְאֶת־עֲצָיו
וְאֵת כָּל־עֶפְרָ הַבָּיִת וְהוֹצִיא אֶל־מַחְוִין לְעִיר אֶל־מָקוֹם
טָמֵא: וַיִּתְרַע יֵת בֵּיתָא יֵת אֲבָנָיו וַיֵּת אַעֲזַי וַיֵּת כָּל עֶפֶר
בֵּיתָא וַיִּפֹּק לִמְבָּרָא לְקִרְתָּא לְאַתְרֵי מְסָאב: מו וְהִבֹּא

אֶל־הַבַּיִת בְּלַיְמֵי הַסִּגִּיר אֹתוֹ וַיִּמָּא עַד־הָעֶרֶב: וְהָבֹא
אֶל־הַבַּיִת בְּלַיְמֵי הַסִּגִּיר אֹתוֹ וַיִּמָּא עַד־הָעֶרֶב: וְדִי־עוֹל
לְבֵיתָא כָּל יוֹמִין דִּסְגִיר יִתֵּה יְהִי מִסָּאב עַד רַמְשָׁא:
מִן וְהַשְׁכֵּב בַּבַּיִת יִכְבֵּם אֶת־בְּגָדֵיו וְהֵאכֵל בַּבַּיִת יִכְבֵּם
אֶת־בְּגָדֵיו: וְהַשְׁכֵּב בַּבַּיִת יִכְבֵּם אֶת־בְּגָדֵיו וְהֵאכֵל בַּבַּיִת
יִכְבֵּם אֶת־בְּגָדֵיו: וְדִישְׁכּוּב בְּבֵיתָא יִצְבַּע יֵת לְבוּשׁוֹהִי
וְדִי־יִכּוֹל בְּבֵיתָא יִצְבַּע יֵת לְבוּשׁוֹהִי: מִן וְאִם־בָּא יָבֹא
הַכֹּהֵן וְרָאָה וְהָיָה לֹא־פָשָׁה הִנֵּנֶל בַּבַּיִת אַחֲרֵי הַטֹּחַ
אֶת־הַבַּיִת וְטָהַר הַכֹּהֵן אֶת־הַבַּיִת כִּי נִרְפָּא הִנֵּנֶע:
וְאִם־בָּא יָבֹא הַכֹּהֵן וְרָאָה וְהָיָה לֹא־פָשָׁה הִנֵּנֶל בַּבַּיִת אַחֲרֵי
הַטֹּחַ אֶת־הַבַּיִת וְטָהַר הַכֹּהֵן אֶת־הַבַּיִת כִּי נִרְפָּא הִנֵּנֶע: וְאִם
מַעַל יִיעוֹל בְּהֵנָּא וְיִחַזִּי וְהָא לֹא אוֹסֵף מִכְתָּשָׁא בְּבֵיתָא
בְּתַר דִּישׁוּעַ יֵת בֵּיתָא וְיִדְכִי כְּהֵנָּא יֵת בֵּיתָא אַרְי אַתְּסִי
מִכְתָּשָׁא: מִט וְלִקַּח לַחֲמָא אֶת־הַבַּיִת שְׁתֵּי צַפְרִים וְעֵץ
אֲרוֹ וְשִׁנֵּי תוֹלַעַת וְאוֹב: וְלִקַּח לַחֲמָא אֶת־הַבַּיִת שְׁתֵּי
צַפְרִים וְעֵץ אֲרוֹ וְשִׁנֵּי תוֹלַעַת וְאוֹב: וְיִסֵּב לְדַפָּאָה יֵת בֵּיתָא
תַּרְמִין צַפְרִין וְאַעָא דְאַרְזָא וְצַבַּע זְהוּרִי וְאוֹזוּבָא: ג וְשָׁחַט
אֶת־הַצֶּפֶר הָאֶחָת אֶל־כְּלִי־חֶרֶשׁ עַל־מִים חַיִּים: וְשָׁחַט
אֶת־הַצֶּפֶר הָאֶחָת אֶל־כְּלִי־חֶרֶשׁ עַל־מִים חַיִּים: וְיִכּוֹס יֵת
צַפְרָא תְּדָא לְמָאן דְּחִסֵּף עַל מִי מְבוּע: נֹא וְלִקַּח אֶת־עֵץ־
הָאֲרוֹ וְאֶת־הָאוֹב וְאֵת שְׁנֵי הַתּוֹלַעַת וְאֵת הַצֶּפֶר הַחֲדָיָה
וְטָבַל אֹתָם בְּדָם הַצֶּפֶר הַשְּׁחוּטָהּ וּבִמְיָם הַחַיִּים וְהָיָה
אֶל־הַבַּיִת שֶׁבַע פְּעָמִים: וְלִקַּח אֶת־עֵץ־הָאֲרוֹ וְאֶת־הָאוֹב
וְאֵת שְׁנֵי הַתּוֹלַעַת וְאֵת הַצֶּפֶר הַחֲדָיָה וְטָבַל אֹתָם בְּדָם
הַצֶּפֶר הַשְּׁחוּטָהּ וּבִמְיָם הַחַיִּים וְהָיָה אֶל־הַבַּיִת שֶׁבַע
פְּעָמִים: וְיִסֵּב יֵת אַעָא דְאַרְזָא וְיֵת אוֹזוּבָא וְיֵת צַבַּע זְהוּרִי
וְיֵת צַפְרָא חִיתָא וְיִטְבּוֹל יִתְהוֹן בְּדָמָא דְצַפְרָא דְנִכְסָא
וּבִמִי מְבוּע וְיִדִי לְבֵיתָא שֶׁבַע זְמָנִין: זֵב וְחִטָּא אֶת־הַבַּיִת
בְּדָם הַצֶּפֶר וּבִמְיָם הַחַיִּים וּבַצֶּפֶר הַחֲדָיָה וּבְעֵץ הָאֲרוֹ
וּבָאוֹב וּבְשִׁנֵּי הַתּוֹלַעַת: וְחִטָּא אֶת־הַבַּיִת בְּדָם הַצֶּפֶר
וּבִמְיָם הַחַיִּים וּבַצֶּפֶר הַחֲדָיָה וּבְעֵץ הָאֲרוֹ וּבָאוֹב וּבְשִׁנֵּי
הַתּוֹלַעַת: וְיִדְכִי יֵת בֵּיתָא בְּדָמָא דְצַפְרָא וּבִמִי מְבוּע
וּבַצֶּפֶרָא חִיתָא וּבָאֵעָא דְאַרְזָא וּבָאוֹזוּבָא וּבְצַבַּע זְהוּרִי:
ח וְשִׁלַּח אֶת־הַצֶּפֶר הַחֲדָיָה אֶל־מַחְזִין לְעִיר אֶל־פְּנֵי
הַשָּׂדֶה וּכְפָר עַל־הַבַּיִת וְטָהַר: וְשִׁלַּח אֶת־הַצֶּפֶר הַחֲדָיָה
אֶל־מַחְזִין לְעִיר אֶל־פְּנֵי הַשָּׂדֶה וּכְפָר עַל־הַבַּיִת וְטָהַר:

וְיִשְׁלַח יֵת צַפְרָא חִיתָא לְמִכְרָא לְקִרְתָּא לְאַפִּי חִקְלָא
וּכְפָר עַל בֵּיתָא וְיִדְכִי: ט זֹאת הַתּוֹרָה לְכָל־נֶעֱנֶה הַצֶּרֶת
וְלִנְתָק: זֹאת הַתּוֹרָה לְכָל־נֶעֱנֶה הַצֶּרֶת וְלִנְתָק: דָּא אוֹרִיתָא
לְכָל מִכְתָּשׁ סִגְרִיתָא וְלִנְתָקָא: טז וְלִצְרַעַת הַבֶּהֱדָא וְלַבַּיִת:
וְלִצְרַעַת הַבֶּהֱדָא וְלַבַּיִת: וְלִסְגִירוֹת לְבוּשָׁא וְלְבֵיתָא:
טז וְלִשְׁאֵת וְלִסְפָּחַת וְלִכְהַרַּת: וְלִשְׁאֵת וְלִסְפָּחַת וְלִכְהַרַּת:
וְלִצְמָקָא וְלִעֲדִיָּא וְלִכְהַרַּת: טז לְהוֹרֹת בְּיוֹם הַטָּמֵא וּבְיוֹם
הַטָּהוֹר זֹאת תּוֹרַת הַצֶּרֶת: לְהוֹרֹת בְּיוֹם הַטָּמֵא וּבְיוֹם
הַטָּהוֹר זֹאת תּוֹרַת הַצֶּרֶת: לְאֶלְפָא בְּיוֹמָא מִסָּאבָא וּבְיוֹמָא
דְּכִנָּא דָּא אוֹרִיתָא דְסִגְרִיתָא: פ א וְיִדְכִר יְהוָה אֶל־מִשְׁהָ
וְאֶל־אֶהֱרֹן לֵאמֹר: וְיִדְכִר יְהוָה אֶל־מִשְׁהָ וְאֶל־אֶהֱרֹן
לֵאמֹר: וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה וְעִם אֶהֱרֹן לְמִימֵר: ב דְּבִרּוּ
אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתֶּם אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ כִּי יִהְיֶה זָב
מִבְּשָׂרוֹ זֹכֵר טָמֵא הוּא: דְּבִרּוּ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתֶּם
אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ כִּי יִהְיֶה זָב מִבְּשָׂרוֹ זֹכֵר טָמֵא הוּא: מִלִּיל
עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתִמְרֹנוֹן לְהוֹן גִּבֹּר גִּבֹּר אַרְי יְהִי דְאִיב
מִבְּשָׂרָה דּוּבָה מִסָּאב הוּא: ג וְזֹאת תְּהִיָּה טָמְאָתָא בּוֹזֵב
רַר בְּשָׂרוֹ אֶת־זֹכֵר אוֹיְהִתָּהּ בְּשָׂרוֹ מִזֹּכֵר טָמְאָתָא
הוּא: וְזֹאת תְּהִיָּה טָמְאָתָא בּוֹזֵב רַר בְּשָׂרוֹ אֶת־זֹכֵר אוֹיְ
הִתָּהּ בְּשָׂרוֹ מִזֹּכֵר טָמְאָתָא הוּא: וְדָא תְּהִי סוּכְתָה דּוּבָה
רַר בְּשָׂרָה יֵת דּוּבָה אוֹ חֲתִים בְּשָׂרָה מִדּוּבָה סוּכְתָה הִיא:
ד כְּלִי־הַמִּשְׁכָּב אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עָלָיו הִזָּב וַיִּמָּא וְכָל־הַכְּלִי
אֲשֶׁר־יִשָּׁב עָלָיו וַיִּמָּא: כְּלִי־הַמִּשְׁכָּב אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עָלָיו הִזָּב
וַיִּמָּא וְכָל־הַכְּלִי אֲשֶׁר־יִשָּׁב עָלָיו וַיִּמָּא: כָּל מִשְׁכָּבָא דִּי
יִשְׁכּוּב עָלּוּהִי דּוּכָנָא יְהִי מִסָּאב וְכָל מְנָא דְיִתְיַב עָלּוּהִי
יְהִי מִסָּאב: ה וְאִישׁ אֲשֶׁר יִנֵּעַ בְּמִשְׁכָּבוֹ יִכְבֵּם בְּגָדָיו
וְרִחֵץ בְּמִים וַיִּמָּא עַד־הָעֶרֶב: וְאִישׁ אֲשֶׁר יִנֵּעַ בְּמִשְׁכָּבוֹ
יִכְבֵּם בְּגָדָיו וְרִחֵץ בְּמִים וַיִּמָּא עַד־הָעֶרֶב: וּגְבֹר דִּי יִקְרַב
בְּמִשְׁכָּבָה יִצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי וְיִסְחִי בְּמִיָּא וְיִהִי מִסָּאב עַד
רַמְשָׁא: ו וְהִישָׁב עַל־הַכְּלִי אֲשֶׁר־יִשָּׁב עָלָיו הִזָּב יִכְבֵּם
בְּגָדָיו וְרִחֵץ בְּמִים וַיִּמָּא עַד־הָעֶרֶב: וְהִישָׁב עַל־הַכְּלִי
אֲשֶׁר־יִשָּׁב עָלָיו הִזָּב יִכְבֵּם בְּגָדָיו וְרִחֵץ בְּמִים וַיִּמָּא
עַד־הָעֶרֶב: וְדִיִּיתָב עַל מְנָא דְיִתְיַב עָלּוּהִי דּוּכָנָא יִצְבַּע
לְבוּשׁוֹהִי וְיִסְחִי בְּמִיָּא וְיִהִי מִסָּאב עַד רַמְשָׁא: ז וְהִנֵּנֶע
בְּבִשָּׂר הִזָּב יִכְבֵּם בְּגָדָיו וְרִחֵץ בְּמִים וַיִּמָּא עַד־הָעֶרֶב:
וְהִנֵּנֶע בְּבִשָּׂר הִזָּב יִכְבֵּם בְּגָדָיו וְרִחֵץ בְּמִים וַיִּמָּא

הַכֹּהֵן אַחֵר חֲמָאֵת וְהָאֶחָד עֹלָה וְכֹפֶר עָלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי
יְהוָה מִזֹּבֹחַ: וַיַּעֲבֹד יְתַהוֹן בְּהֵנָּה חֹד חֲשָׁאֵת וְחֹד עֲלֵמָה
וַיִּכְפֹּר עֲלוּהִי בְּהֵנָּה קֹדֶם יְיָ מִדֹּבָה: ס

שְׂבִיעִי טו וְאִישׁ כִּירִיתָא מִמֶּנּוּ שִׁכְבַּת־זֶרַע וְרַחֵץ בְּמִים
אֶת־כָּל־בִּשְׂרוֹ וְטָמֵא עַד־הָעֶרֶב: וְאִישׁ כִּירִיתָא מִמֶּנּוּ
שִׁכְבַּת־זֶרַע וְרַחֵץ בְּמִים אֶת־כָּל־בִּשְׂרוֹ וְטָמֵא עַד־הָעֶרֶב:
וְגִבֹּר אָרִי תְּפֹק מִנָּה שִׁכְבַּת זֶרַע וְיִסְחִי בְּמִיָּא יֵת כָּל
בִּשְׂרָה וְיִהִי מִסָּאב עַד רִמְשָׁא: ז וְכָל־בִּגְדוֹ וְכָל־עוֹר
אֲשֶׁר־יְהִיָּה עָלָיו שִׁכְבַּת־זֶרַע וְכֶבֶס בְּמִים וְטָמֵא
עַד־הָעֶרֶב: וְכָל־בִּגְדוֹ וְכָל־עוֹר אֲשֶׁר־יְהִיָּה עָלָיו שִׁכְבַּת־
זֶרַע וְכֶבֶס בְּמִים וְטָמֵא עַד־הָעֶרֶב: וְכָל לְבוּשׁ וְכָל מִשְׁחָה
דִּי יְהִי עֲלוּהִי שִׁכְבַּת זֶרַע וַיִּצְטַבַּע בְּמִיָּא וְיִהִי מִסָּאב עַד
רִמְשָׁא: י וְאִשָּׁה אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אִישׁ אִתָּהּ שִׁכְבַּת־זֶרַע
וְרַחֲצוּ בְּמִים וְטָמְאוּ עַד־הָעֶרֶב: וְאִשָּׁה אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אִישׁ
אִתָּהּ שִׁכְבַּת־זֶרַע וְרַחֲצוּ בְּמִים וְטָמְאוּ עַד־הָעֶרֶב: וְאִתְּמַת
דִּי יִשְׁכַּב גִּבֹּר יְתֵה שִׁכְבַּת זֶרַע וְיִסְחֹן בְּמִיָּא וְיִסְאָבוֹן
עַד רִמְשָׁא: פ י וְאִשָּׁה כִּירִיתָהּ זָכָה דָּם יְהִיָּה זָכָה
בְּבִשְׂרָה שִׁבְעַת יָמִים תְּהִיָּה בְּגִדְתָּהּ וְכָל־הַנֶּנֶע בָּהּ
וְטָמֵא עַד־הָעֶרֶב: וְאִשָּׁה כִּירִיתָהּ זָכָה דָּם יְהִיָּה זָכָה
בְּבִשְׂרָה שִׁבְעַת יָמִים תְּהִיָּה בְּגִדְתָּהּ וְכָל־הַנֶּנֶע בָּהּ וְטָמֵא
עַד־הָעֶרֶב: וְאִתְּמַת אָרִי תְּהִי דִּבְכָּא דָּם יְהִי דֹבָה בְּבִשְׂרָה
שִׁבְעָא יוֹמִין תְּהִי בְּרִיחֻקָּהּ וְכָל דִּיקָרֵב בָּהּ יְהִי מִסָּאב עַד
רִמְשָׁא: כ וְכָל־אִשֶּׁר תִּשְׁכַּב עָלָיו בְּגִדְתָּהּ וְטָמֵא וְכָל
אֲשֶׁר־תִּשְׁכַּב עָלָיו וְטָמֵא: וְכָל־אִשֶּׁר תִּשְׁכַּב עָלָיו בְּגִדְתָּהּ
וְטָמֵא וְכָל אֲשֶׁר־תִּשְׁכַּב עָלָיו וְטָמֵא: וְכָל דִּי תִשְׁכַּב עֲלוּהִי
בְּרִיחֻקָּהּ יְהִי מִסָּאב וְכָל דִּי תִיתֵב עֲלוּהִי יְהִי מִסָּאב:
כא וְכָל־הַנֶּנֶע בְּמִשְׁכַּבָּהּ וְכֶבֶס בְּגִדְתָּהּ וְרַחֵץ בְּמִים וְטָמֵא
עַד־הָעֶרֶב: וְכָל־הַנֶּנֶע בְּמִשְׁכַּבָּהּ וְכֶבֶס בְּגִדְתָּהּ וְרַחֵץ בְּמִים
וְטָמֵא עַד־הָעֶרֶב: וְכָל דִּיקָרֵב בְּמִשְׁכַּבָּהּ יִצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי
וְיִסְחִי בְּמִיָּא וְיִהִי מִסָּאב עַד רִמְשָׁא: כב וְכָל־הַנֶּנֶע
בְּכָל־כְּלִי אֲשֶׁר־תִּשְׁכַּב עָלָיו וְכֶבֶס בְּגִדְתָּהּ וְרַחֵץ בְּמִים
וְטָמֵא עַד־הָעֶרֶב: וְכָל־הַנֶּנֶע בְּכָל־כְּלִי אֲשֶׁר־תִּשְׁכַּב עָלָיו
וְכֶבֶס בְּגִדְתָּהּ וְרַחֵץ בְּמִים וְטָמֵא עַד־הָעֶרֶב: וְכָל דִּיקָרֵב
בְּכָל מִנָּה דִּי תִיתֵב עֲלוּהִי יִצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי וְיִסְחִי בְּמִיָּא
וְיִהִי מִסָּאב עַד רִמְשָׁא: כג וְאִם עַל־הַמִּשְׁכָּב הוּא אֹר
עַל־הַכְּלִי אֲשֶׁר־הוּא יִשְׁכַּב עָלָיו בְּנִנְעוּבֹר וְטָמֵא עַד־

עַד־הָעֶרֶב: וְדִיקָרֵב בְּכֶסֶר דּוּכְנָא יִצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי וְיִסְחִי
בְּמִיָּא וְיִהִי מִסָּאב עַד רִמְשָׁא: ח וְכִירִיק הַזֶּב בְּטָהוֹר
וְכֶבֶס בְּגִדְתָּהּ וְרַחֵץ בְּמִים וְטָמֵא עַד־הָעֶרֶב: וְכִירִיק הַזֶּב
בְּטָהוֹר וְכֶבֶס בְּגִדְתָּהּ וְרַחֵץ בְּמִים וְטָמֵא עַד־הָעֶרֶב: וְאָרִי
יִרֹק דּוּכְנָא בְּדִכְנָא וַיִּצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי וְיִסְחִי בְּמִיָּא וְיִהִי
מִסָּאב עַד רִמְשָׁא: ט וְכָל־הַמִּרְכָּב אֲשֶׁר יִרְכַּב עָלָיו הַזֶּב
וְטָמֵא: וְכָל־הַמִּרְכָּב אֲשֶׁר יִרְכַּב עָלָיו הַזֶּב וְטָמֵא: וְכָל
מִרְכָּבָא דִּי יִרְכַּב עֲלוּהִי דּוּכְנָא יְהִי מִסָּאב: י וְכָל־הַנֶּנֶע
בְּכָל־אִשֶּׁר יְהִיָּה תַחְתָּיו וְטָמֵא עַד־הָעֶרֶב וְהַנּוֹשֵׂא
אוֹתָם וְכֶבֶס בְּגִדְתָּהּ וְרַחֵץ בְּמִים וְטָמֵא עַד־הָעֶרֶב:
וְכָל־הַנֶּנֶע בְּכָל־אִשֶּׁר יְהִיָּה תַחְתָּיו וְטָמֵא עַד־הָעֶרֶב
וְהַנּוֹשֵׂא אוֹתָם וְכֶבֶס בְּגִדְתָּהּ וְרַחֵץ בְּמִים וְטָמֵא עַד־הָעֶרֶב:
וְכָל דִּיקָרֵב כָּל דִּי יְהִי תַחְתּוֹתָהּ יְהִי מִסָּאב עַד רִמְשָׁא
וְדִיטוֹל יְתַהוֹן יִצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי וְיִסְחִי בְּמִיָּא וְיִהִי מִסָּאב
עַד רִמְשָׁא: יא וְכָל־אִשֶּׁר יַעֲבֹד הַזֶּב וְדִיטוֹ לֹא־שִׁטָּף
בְּמִים וְכֶבֶס בְּגִדְתָּהּ וְרַחֵץ בְּמִים וְטָמֵא עַד־הָעֶרֶב: וְכָל
אִשֶּׁר יַעֲבֹד הַזֶּב וְדִיטוֹ לֹא־שִׁטָּף בְּמִים וְכֶבֶס בְּגִדְתָּהּ וְרַחֵץ
בְּמִים וְטָמֵא עַד־הָעֶרֶב: וְכָל דִּי יִקָּרֵב בָּהּ דּוּכְנָא וִידוּהִי
לֹא שִׁטָּף בְּמִיָּא וַיִּצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי וְיִסְחִי בְּמִיָּא וְיִהִי מִסָּאב
עַד רִמְשָׁא: יב וְכָל־יִתְרֵשׁ אֲשֶׁר־יַעֲבֹד הַזֶּב יִשְׁכַּב
וְכָל־כְּלִי־עֵץ יִשְׁטָף בְּמִים: וְכָל־יִתְרֵשׁ אֲשֶׁר־יַעֲבֹד הַזֶּב
יִשְׁכַּב וְכָל־כְּלִי־עֵץ יִשְׁטָף בְּמִים: וּמֵאֵן דִּחְסָף דִּי יִקָּרֵב בָּהּ
דּוּכְנָא יִתְּבֹר וְכָל מֵאֵן דָּאָע יִשְׁטָף בְּמִיָּא: יג וְכִירִיק וְהָאֶחָד
הַזֶּב מִזֹּבֹחַ וְסָפֵר לוֹ שִׁבְעַת יָמִים לְמַהֲרָתוֹ וְכֶבֶס בְּגִדְתָּהּ
וְרַחֵץ בִּשְׂרוֹ בְּמִים חַיִּים וְטָהֵר: וְכִירִיק וְהָאֶחָד הַזֶּב מִזֹּבֹחַ
וְסָפֵר לוֹ שִׁבְעַת יָמִים לְמַהֲרָתוֹ וְכֶבֶס בְּגִדְתָּהּ וְרַחֵץ בִּשְׂרוֹ
בְּמִים חַיִּים וְטָהֵר: וְאָרִי יִדְכִי דּוּכְנָא מִדֹּבָה וְיִמְנִי לֵה
שִׁבְעַת יוֹמִין לְדִכּוּתָהּ וַיִּצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי וְיִסְחִי בִּשְׂרָה בְּמִי
מִבּוּעַ וְיִדְכִי: יד וּבָיִים חֲשִׁמִּינִי יִקְחִילוּ שְׁתֵּי תָרִים אֹר
שְׁנֵי בְּנֵי יוֹנָה וְכָא א לִפְנֵי יְהוָה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד
וְנִתְּנָם אֶל־הַכֹּהֵן: וּבָיִים חֲשִׁמִּינִי יִקְחִילוּ שְׁתֵּי תָרִים אֹר
שְׁנֵי בְּנֵי יוֹנָה וְכָא א לִפְנֵי יְהוָה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְנִתְּנָם
אֶל־הַכֹּהֵן: וּבִיּוֹמָא תְּמִינָאָה יִסֵּב לֵה תְּרִין שְׁפִינִין אֹר
תְּרִין בְּנֵי יוֹנָה וְיִיתִי לְקֹדֶם יְיָ לְתַרַע מִשְׁפָּח וּמִנָּה וְיִתְּנִין
לְכַהֲנָא: טו וְעֵשָׂה אִתָּם הַכֹּהֵן אַחֵר חֲמָאֵת וְהָאֶחָד
עֹלָה וְכֹפֶר עָלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי יְהוָה מִזֹּבֹחַ: וְעֵשָׂה אִתָּם

הפטרה לפרשת תזריע במלכים ב פרק ד

ד ^א וַאִישׁ בָּא מִבְּעַל שְׁלֹשָׁה וַיָּבֹא לְאִישׁ הָאֱלֹהִים לֶחֶם בְּכוּרִים עֲשָׂרִים לֶחֶם שְׁעָרִים וְכַרְמֶל
בְּצֻקָּלָנוּ וַיֹּאמֶר תָּן לָעָם וַיֹּאכְלוּ: ^ב וַיֹּאמֶר מוֹשְׁרֹתוֹ מַה אַתָּן זֶה לִפְנֵי מַה אִישׁ וַיֹּאמֶר תָּן לָעָם
וַיֹּאכְלוּ כִּי כֹה אָמַר יְהוָה אֱכֹל וְהוֹתַר: ^ג וַיִּתֵּן לִפְנֵיהֶם וַיֹּאכְלוּ וַיּוֹתְרוּ כְּדָבָר יְהוָה: ^ד ה' וַנֵּעֲמָן
שָׂר־צָבָא מִלֶּדְ-אַרְם הָיָה אִישׁ גָּדוֹל לִפְנֵי אֲדֹנָיו וְנָשָׂא פָנִים כִּי־בָּו נָתַן יְהוָה תְּשׁוּעָה לְאַרְם וְהָאִישׁ
הָיָה גִבּוֹר חֵיל מְצָרַע: ^ה וְאַרְם יָצָאוּ גִדּוּדִים וַיֵּשְׁבוּ מֵאַרְץ יִשְׂרָאֵל נַעֲרָה קַטְנָה וַתְּהִי לִפְנֵי אִשֶּׁת
נַעֲמָן: ^ו וַתֹּאמֶר אֶל־גִּבְרִיתָהּ אַחֲלִי אֲדֹנִי לִפְנֵי הַנָּבִיא אֲשֶׁר בְּשַׁמְרוֹן אֲנִי יֹאסֵף אֹתוֹ מִצָּרְעָתוֹ: ^ז וַיָּבֹא
וַיַּגֵּד לְאֲדֹנָיו לֵאמֹר בָּזֹאת וְכֹזֶאת דְּבַרְהָ הַנַּעֲרָה אֲשֶׁר מֵאַרְץ יִשְׂרָאֵל: ^ח וַיֹּאמֶר מִלֶּדְ-אַרְם לֶדְ-בָּא
וַאֲשַׁלַּח סֹפֵר אֶל־מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וַיִּלְךָ וַיִּקַּח בִּידּוֹ עֵשֶׂר כַּפְרֵי־כֶסֶף וְשֵׁשֶׁת אֲלָפִים זָהָב וְעֶשֶׂר
חֲלִיפוֹת בָּגָדִים: ^ט וַיָּבֹא הַסֹּפֵר אֶל־מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר וְעַתָּה כְּבֹא הַסֹּפֵר הַזֶּה אֵלַיִךְ הִנֵּה שָׁלַחְתִּי
אֵלַיִךְ אֶת־נַעֲמָן עַבְדִּי וְאִסְפָּתוֹ מִצָּרְעָתוֹ: ^י וַיְהִי כִּקְרָא מִלֶּדְ-יִשְׂרָאֵל אֶת־הַסֹּפֵר וַיִּקְרַע בָּגָדָיו וַיֹּאמֶר
הָאֱלֹהִים אֲנִי לְהַמִּית וּלְהַחְיֹת כִּי־זֶה שַׁלַּח אֵלַי לַאֲסֹף אִישׁ מִצָּרְעָתוֹ כִּי אֲדִידְעוּרְנָא וְרָאוּ
כִּי־מִתְאַנָּה הוּא לִי: ^{יא} וַיְהִי בְשָׂמַע אֱלֹהִישֶׁעַ אִיש־הָאֱלֹהִים כִּי־קָרַע מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל אֶת־בָּגָדָיו וַיִּשְׁלַח
אֶל־הַמֶּלֶךְ לֵאמֹר לָמָּה קָרַעַת בָּגְדֶיךָ יֹבֵא־נָא אֵלַי וַיֵּדַע כִּי יֵשׁ נָבִיא בְּיִשְׂרָאֵל: ^{יב} וַיָּבֹא נַעֲמָן בְּסוּסָיו
וּבְרֻכָּבוֹ וַיַּעֲמֵד פֶּתַח־הַבַּיִת לְאֱלִישֶׁעַ: ^{יג} וַיִּשְׁלַח אֵלָיו אֱלִישֶׁעַ מִלֶּאֱדָה לֵאמֹר הֲלוֹךְ וְרַחֲצָתָ
שִׁבְעַת־פְּעָמִים בִּירְדֵּן וַיֵּשֶׁב בְּשֹׂרֶךְ לֶךְ וַתְּהִי: ^{יד} וַיִּקְצֹף נַעֲמָן וַיִּלְךְ וַיֹּאמֶר הִנֵּה אִמְרָתִי אֵלַי וַיֵּצֵא
יָצֹא וְעָמַד וְקָרָא בְּשֵׁם־יְהוָה אֱלֹהָיו וַתִּנָּק יָדוֹ אֶל־הַמָּקוֹם וַאֲסֹף הַמִּצָּרַע: ^{טו} ה' הֲלֹא טוֹב אֲמַנָּה
וּפְרָפֶר נַהֲרֹת דְּמִשְׁקִי מִכֹּל מִימֵי יִשְׂרָאֵל הֲלֹא־אַרְחֵץ בָּהֶם וַתְּהִרְתִּי וַיִּפֶּן וַיִּלְךְ בַּחֲמָה: ^{טז} וַיִּגְשׁוּ
עַבְדָּיו וַיִּדְּבְּרוּ אֵלָיו וַיֹּאמְרוּ אֲבִי דָבָר גָּדוֹל הַנָּבִיא דָּבָר אֵלַיִךְ הֲלוֹא תַעֲשֶׂה וְאַף כִּי־אָמַר אֵלַיִךְ
רַחֵץ וַתְּהִי: ^{יז} וַיִּרֶד וַיִּטְבֹּל בִּירְדֵּן שִׁבְעַת פְּעָמִים כְּדָבָר אִישׁ הָאֱלֹהִים וַיֵּשֶׁב בְּשֹׂרוֹ כַּבָּשָׂר גַּעַר קָמָן
וַיִּטְהַר: ^{יח} וַיֵּשֶׁב אֶל־אִישׁ הָאֱלֹהִים הוּא וְכָל־מַחֲנֵהוּ וַיָּבֹא וַיַּעֲמֵד לִפְנֵי וַיֹּאמֶר הַנֶּהֱגָא יִדְעָתִי כִּי
אֵין אֱלֹהִים כָּכָל־הָאָרֶץ כִּי אִם־בְּיִשְׂרָאֵל וְעַתָּה קַח־נָא בְּרֻכָּה מֵאֵת עַבְדְּךָ: ^{יט} וַיֹּאמֶר חִי־יְהוָה
אֲשֶׁר־עָמַדְתִּי לִפְנֵי אִם־אֶקַּח וַיִּפְצַר־בוֹ לִקְחַת וַיִּמָּאן: ^כ וַיֹּאמֶר נַעֲמָן וְלֹא יִתֵּן־נָא לְעַבְדְּךָ מִשָּׂא
צִמְד־פָּרָדִים אֲדָמָה כִּי לֹא־יַעֲשֶׂה עוֹד עַבְדְּךָ עֲלֶה וְלַבַּח לְאֱלֹהִים אַחֲרִים כִּי אִם־לַיהוָה: ^{כא} לְדָבָר
הַזֶּה יִסְלַח יְהוָה לְעַבְדְּךָ כְּבֹא אֲדֹנִי בֵּית־רַמּוֹן לְהַשְׁתַּחֲוֹת שָׁמָּה וְהוּא וְנִשְׁעַן עַל־יָדָיו וְהַשְׁתַּחֲוִיתִי
בֵּית רַמּוֹן בְּהַשְׁתַּחֲוִיתִי בֵּית רַמּוֹן יִסְלַח־נָא יְהוָה לְעַבְדְּךָ כְּדָבָר הַזֶּה: ^{כב} וַיֹּאמֶר לוֹ לֶךְ לְשָׁלוֹם וַיִּלְךְ
מֵאֵתוֹ כְּבָרַת אָרֶץ:

הפטרה לפרשת מצורע (ובתזריע-מצורע מחוברות) במלכים ב פרק ז

ז : וַאֲרַבְעָה אַנְשִׁים הָיוּ מְצֻרְעִים פָּתַח הַשָּׁעַר וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ מָה אֲנַחְנוּ יֹשְׁבִים פֹּה עַד־מָתָנוּ: ה' אִם־אֶמְרֵנוּ נָבוֹא הָעִיר וְהָרַעַב בָּעִיר וּמָתָנוּ שָׁם וְאִם־יֵשְׁכְּנוּ פֹה וּמָתָנוּ וְעַתָּה לָבוֹ וּנְפֹלָה אֶל־מַחֲנֶה אֲרָם אִם־יַחֲיֶינוּ נַחֲיָה וְאִם־יָמִיתֵנוּ וּמָתָנוּ: ה' וַיִּקְמוּ בַּצֶּשֶׁף לָבוֹא אֶל־מַחֲנֶה אֲרָם וַיָּבֹאוּ עַד־קֶצֶה מַחֲנֶה אֲרָם וְהָנָה אִין־שָׁם אִישׁ: וַאֲדָנִי הַשְּׁמִיעַ | אֶת־מַחֲנֶה אֲרָם קוֹל רֶכֶב קוֹל סוּס קוֹל חֵיל גָּדוֹל וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־אֲחִיו הִנֵּה שָׁכַר־עָלֵינוּ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אֶת־מַלְכֵי הַחֲתִים וְאֶת־מַלְכֵי מִצְרַיִם לָבוֹא עָלֵינוּ: וַיִּקְוֹמוּ וַיָּנוּסוּ בַּצֶּשֶׁף וַיַּעֲזְבוּ אֶת־אֶהְלִיהֶם וְאֶת־סוּסֵיהֶם וְאֶת־חֲמֹרֵיהֶם הַמַּחֲנֶה כַּאֲשֶׁר הָיָא וַיָּנָסוּ אֶל־נַפְשָׁם: ה' וַיָּבֹאוּ הַמְצֻרְעִים הָאֵלֶּה עַד־קֶצֶה הַמַּחֲנֶה וַיָּבֹאוּ אֶל־אֶהֱל אַחֵד וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ וַיִּשְׂאוּ מִשֶּׁם כֶּסֶף וְזָהָב וּבָגָדִים וַיִּלְכוּ וַיִּטְמְנוּ וַיֵּשְׁבוּ וַיָּבֹאוּ אֶל־אֶהֱל אַחֵר וַיִּשְׂאוּ מִשֶּׁם וַיִּלְכוּ וַיִּטְמְנוּ: וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ לֹא־כֵן | אֲנַחְנוּ עֹשִׂים הַיּוֹם הַזֶּה יוֹם־בִּשְׁרָה הוּא וְאֲנַחְנוּ מַחֲשִׁים וְחַכְמֵינוּ עַד־אִוָּר הַבֶּקֶר וּמִצְאָנוּ עוֹזֵן וְעַתָּה לָבוֹ וּנָבֹאָה וְנִגִּידָה בֵּית הַמֶּלֶךְ: וַיָּבֹאוּ וַיִּקְרְאוּ אֶל־שַׁעַר הָעִיר וַיִּגִּידוּ לָהֶם לֵאמֹר בָּאוּ אֶל־מַחֲנֶה אֲרָם וְהָנָה אִין־שָׁם אִישׁ וְקוֹל אָדָם כִּי אִם־הַסּוּס אֶסּוּר וְהַחֲמֹר אֶסּוּר וְהָאֱהָלִים כַּאֲשֶׁר הָמָּה: וַיִּקְרָא הַשָּׁעָרִים וַיִּגִּידוּ בֵּית הַמֶּלֶךְ פָּנִימָה: ב' וַיָּקָם הַמֶּלֶךְ לַיְלָה וַיֹּאמֶר אֶל־עַבְדָּיו אֲנִידָה־נָא לָכֶם אֶת אֲשֶׁר־עָשׂוּ לָנוּ אֲרָם יָדְעוּ כִּי־רַעֲקִים אֲנַחְנוּ וַיִּצְאוּ מִן־הַמַּחֲנֶה לְהַחֲבִיב בַּשָּׂדֶה לֵאמֹר כִּי־יֵצְאוּ מִן־הָעִיר וְנִתְפָּשׂם חַיִּים וְאֶל־הָעִיר נָבֹא: וַיַּעַן אַחֵד מֵעַבְדָּיו וַיֹּאמֶר וַיִּקְחוּ־נָא חֲמִשָּׁה מִן־הַסּוּסִים הַנִּשְׁאָרִים אֲשֶׁר נִשְׁאָרוּ־בָהּ הֵנָּם כְּכֹל־הַמּוֹן יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־תָּגֻמוּ וְנִשְׁלַחָה וְנִרְאָה: ד' וַיִּקְחוּ שְׁנֵי רֶכֶב סוּסִים וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ אַחֲרֵי מַחֲנֶה־אֲרָם לֵאמֹר לָבוֹ וּרְאוּ: וַיִּלְכוּ אַחֲרֵיהֶם עַד־הַיַּרְדֵּן וְהָנָה כָּל־הַיַּרְדֵּךְ מִלֵּאָה בְּגָדִים וּכְלָיִם אֲשֶׁר־הִשְׁלִיכוּ אֲרָם בַּחֲפֹז וַיֵּשְׁבוּ הַמִּלֻּאֲכִים וַיִּגְדּוּ לַמֶּלֶךְ: וַיֵּצֵא הָעָם וַיָּבֹאוּ אֶת מַחֲנֶה אֲרָם וַיְהִי סֵאֵה־סֵלֶת בַּשֶּׁקֶל וּסְאִתִּים שְׁעָרִים בַּשֶּׁקֶל כְּדָבָר יְהוָה: וְהַמֶּלֶךְ הִפְקִיד אֶת־הַשְּׁלִישׁ אֲשֶׁר נִשְׁעַן עַל־יָדוֹ עַל־הַשָּׁעַר וַיִּרְמְסֵהוּ הָעָם בַּשָּׁעַר וַיָּמָת כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר דִּבֶּר בְּרַדְת הַמֶּלֶךְ אֵלָיו: וַיְהִי כְּדָבָר אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶל־הַמֶּלֶךְ לֵאמֹר סְאִתִּים שְׁעָרִים בַּשֶּׁקֶל וּסֵאֵה־סֵלֶת בַּשֶּׁקֶל יְהִיָּה כַּעַת מִחֵר בַּשָּׁעַר שְׁמֹרוֹן: וַיַּעַן הַשְּׁלִישׁ אֶת־אִישׁ הָאֱלֹהִים וַיֹּאמֶר וְהָנָה יְהוָה עֹשֶׂה אַרְבּוֹת בַּשָּׂמַיִם הִיְהִיָּה כְּדָבָר הַזֶּה וַיֹּאמֶר הַנָּדָא רָאָה בְּעֵינֶיךָ וּמִשֶּׁם לֹא תֹאכַל: ב' וַיְהִי־לֹו כֵּן וַיִּרְמְסוּ אֹתוֹ הָעָם בַּשָּׁעַר וַיָּמָת:

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ציצית ותפילין	זריחת החמה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	72 ד'	120 ד'							
ו', ד' באייר	4.35	3.37	4.59	6.01	9.14	12.38	13.12	19.22.1	19.48
ש"ק, ה' באייר	4.33	3.35	4.58	6.00	9.13	12.38	13.12	19.22.8	19.49
א', ו' באייר	4.32	3.34	4.57	5.59	9.13	12.38	13.11	19.23.5	19.49
ב', ז' באייר	4.31	3.33	4.56	5.58	9.12	12.38	13.11	19.24.3	19.50
ג', ח' באייר	4.30	3.31	4.55	5.57	9.12	12.38	13.11	19.25.0	19.51
ד', ט' באייר	4.29	3.30	4.54	5.56	9.11	12.37	13.11	19.25.7	19.52
ה', י' באייר	4.28	3.28	4.53	5.56	9.11	12.37	13.11	19.26.4	19.53
ו', י"א באייר	4.27	3.27	4.52	5.55	9.10	12.37	13.11	19.27.1	19.53

הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות

לוח ללימוד הרמב"ם ד' באייר ה'תשפ"ה – י"א באייר ה'תשפ"ה

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	ד' באייר	הל' קדוש החדש פרק ט-יא.	הל' גניבה פרק ג.	מ"ע קנב.
ש"ק	ה' באייר	פרק יב-יד.	פרק ד.	מ"ע קנב.
א'	ו' באייר	פרק טו-יז.	פרק ה.	מ"ע קנב.
ב'	ז' באייר	פרק יח-יט. הל' תעניות. בפרקים אלו. פרק א.	פרק ו.	מ"ע קנב. נט.
ג'	ח' באייר	פרק כ-כד.	פרק ז.	מ"ע נט.
ד'	ט' באייר	פרק ה. הל' מגילה וחנוכה. בפרקים אלו. פרק א-ב.	פרק ח.	מ"ע נט. ספר משנה תורה: הלכות מגילה וחנוכה. בפרקים אלו. פרק א-ב.
ה'	י' באייר	פרק כד-ג. תורת חכם וגו'. ספר נשים והוא ספר רביעי. הל' אישות. בפרקים אלו. פרק א.	פרק ט.	הלכות מגילה וחנוכה פרק ג-ד. מ"ע ריג.
ו'	י"א באייר	פרק כד-ד.	הל' גילה ואבירה. בפרקים אלו. פרק א.	מ"ע ריג.

זמני הדלקת הנרות

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
תזריע-מצורע	18:40	19:58	19:02	20:01	18:53	20:01	19:01	19:59
אחרי-מות קדושים	18:45	20:04	19:07	20:06	18:58	20:07	19:06	20:04

לזכות אנשי החסד הדגולים
הרה"ח ר' **אברהם משה דייטש** והרה"ח ר' **גבריאל גופין** שיחינו
ולע"נ האחים הרה"ח ר' **זלמן יודא** ור' **יוסף יצחק**,
בני הרה"ח ר' **שלום ישעי'** ע"ה **דייטש**